

The background of the entire page is a vibrant pink, adorned with a decorative border of autumn-themed illustrations. This border includes various leaves in shades of yellow, orange, and purple, as well as clusters of small blue berries on thin, dark stems. The main text is centered on this background.

Hồ Yên Thục

Nhật ký cô giáo

Học kỳ Thu

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH

Tác giả

Hà Yên Thục

Giảng viên Đại học

Thạc sĩ Quản lý Giáo dục Đại
học Portsmouth, Anh

Thích đọc hơn thích viết, thích
ngắm người hơn nói chuyện

Luôn hướng về những điều
khôi hài và thuyết phục.

Nhật ký cô giáo

Học kỳ Thu

Hà Yên Thực

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Giám đốc - Tổng Biên tập

ĐINH THỊ THANH THỦY

Biên tập: Nguyễn Thị Liên

Trình bày: Hoàng Văn

Thiết kế bìa: Linh Vũ

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH

62 Nguyễn Thị Minh Khai, Q.1, TP. HCM

ĐT: (028) 38225340 - 38296764 - 38247225 * Fax: 84.28.38222726

Email: tonghop@nxbhcm.com.vn * Website: www.nxbhcm.com.vn

Sách điện tử: www.sachweb.vn

XNDKXB số: 2855-2022/CXBIPH/05-234/THTPHCM

QĐXB số: 206/QĐ-THTPHCM-EBOOK2022 ngày 24/8/2022

ISBN: 978-604-377-358-3. Lưu chiểu năm 2022

ISBN: 978-604-377-358-3

9 786043 773583

*Nhật ký
cô giáo*

Học kỳ Thu

Hồ Yên Thục

Nhật ký cô giáo

Học kỳ Thu

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH

Lời giới thiệu

Nhật ký cô giáo là một tập văn lạ. Ông tôi, một cụ đồ làng dạy trong cửa Khổng, bố tôi làm hương sư truyền bá quốc ngữ, tôi làm giảng viên mấy đại học đến cuối thế kỉ trước, vị quân tử “tiên dạy lễ hậu dạy văn”, nhà yêu nước khai dân trí và nhà trí thức truyền đạt kiến thức nêu gương dẫn thân khoa học có gì chung, có thể làm đồng nghiệp với cô giáo ưu tú 4.0 của thời nay không!? Cô tuyên bố “xanh rờn”: mình là nhà tu hành, bà bán rau, luật sư, tư vấn tâm lý, cò mồi, lao công, viết luận văn thuê, an ninh, diễn viên đóng thế... và nhiều nữa. Giáo dục đào tạo hiện muốn lấy người học làm tâm mà quên cái tâm thứ hai là người dạy chẳng! Người học của cô giáo ưu tú gồm đủ thập loại chúng sinh cảm tinh từ con tý đến con Hợi và rất nhiều nhân vật đặc sắc cả một xã hội thu nhỏ, mà cô giáo ưu tú tương tác, yêu ghét gọi là “đồng nghiệp”. Một tập tản văn thú vị, sắc sảo và cả hài hước về tâm lý giáo dục và “khủng hoảng” giáo dục hiện nay.

Văn của cô giáo ưu tú cũng khéo lạ, tung tung cười nhẹ, một câu bày ra cùng lúc hai ba không gian, tình huống và biểu cảm. Sự pha trộn ngôn ngữ đời thường, câu chữ của social network với tự sự nhật ký vừa tự hỏi mình vừa ham đối thoại. Hy vọng thứ văn nối kết hiện thực thật và hiện thực ảo này còn tiếp tục sinh sôi.

Trân trọng giới thiệu một “bình bút” mới.

Nguyễn Quân

Em
có mặt
là tốt rồi

Tôi thực sự yêu mến sinh viên của mình. Hàng ngày được ngắm nhìn những tâm hồn trong sáng và những trái tim thơ ngây là hạnh phúc ngập tràn. Tôi thương các em vô cùng vì cuộc đời xô đẩy cho em va vấp quá sớm. Vì em đã cho tôi cảm nhận gần hết những đắng chát và chua cay trong bài luận em viết. Mong rằng ngày mai trời đẹp, và những con người mong manh ấy không vỡ vụn ra khi thấy bảng điểm tôi chấm chút từng con số.

I lớp U

Sau đây là đoạn hội thoại súc tích của mấy học trò cô cùng và mấy đứa cùng cô:

- Có bài nữa hả mày?
- Uhm.
- Cô ơi bài tập mới đây hả cô?
- Uhm.
- Có nhiều bài tập quá không em?
- Dạ không đâu cô ơi, neuron phải xài hết chớ cô!
- Ok vậy cô gửi mấy bài đọc thêm...
- Ok cô luôn!!!

Cuối tuần vui vẻ nhé love của tui!!!

i lóp. ù
chi

Chuyện gì xảy ra trong một học kỳ?

Nhận một lớp là nhận vào lòng này hơn 20 con người, lớn có nhỏ có, 10 tuần cùng nhau không ít không nhiều, đủ để nhìn nhau một chút, nói dăm ba câu chuyện, nhắc học bài, thi tốt và chúc thật nhiều may mắn.

10 tuần vừa đủ để biết màu áo yêu thích, dáng ngồi thoải mái nhất, tóc vuốt bên nào; nhưng không đủ để biết nhau trong hơn 15 chương sách, không kịp ăn sáng ăn trưa, hiếm lắm mới có thì giờ chào nhau hơn một câu ở hành lang và chục phút cô trò cùng trốn học trốn dạy đi mua café sữa.

10 tuần vừa vặn để thương chưa nhiều, xa không nhớ, để tạm biệt lúc còn đẹp trong mắt nhau; nhưng không đủ để hiểu thêm một cuộc đời, xây đắp một ước mơ, hay chia sẻ nỗi đau theo suốt nhiều năm tháng.

10 tuần vừa đủ để cùng nhau xong một môn học theo đúng lịch trình của nó mà ai trong cuộc cũng thấy những thứ khơi ra chưa được giải đáp trọn vẹn.

Thi cuối kì chưa bao giờ dễ chịu, không phải vì độ khó dễ hay tầm quan trọng của nó mà những câu hỏi môn học bỏ lửng trưng ra đầy thô lỗ và rạch ròi. Với mấy bài luận còn rối, người đi thi sẽ không bao giờ hoàn thành bài kiểm tra cả, họ phải nộp một phần suy nghĩ của mình khi hết giờ và những đáp án còn lại sẽ được điền vào theo thời gian.

Góp ý

Quá thắm cho câu “mọi lý thuyết đều là màu xám, chỉ cây đời mãi mãi xanh tươi!”

Tôi đã hoàn thành khoá Nghiệp vụ Sư phạm, được cấp chứng chỉ hành nghề của Bộ Giáo dục và Đào tạo, nhưng khi hành nghề thực sự thì tôi mới vỡ lẽ ra là có quá nhiều thứ mà khoá học cho giảng viên, giáo viên này cần bổ sung để giải quyết những nảy sinh trong quá trình tác nghiệp của quý thầy quý cô, cụ thể ở đây là quý cô tràn mớ trong học quán xanh xanh. Xin nêu ra đây một vài chủ đề nổi cộm để quý sở ngành cân nhắc đưa vào bài tập tình huống trong chương trình đào tạo:

1. Tặng café cho sinh viên thế nào để chúng hoan hỉ nhận mà không lo âu;
2. Nhận café từ sinh viên rất minh bạch, đặc biệt là café nhiều sữa;
3. Gửi xe làm sao để không bị chú bảo vệ đuổi sang khu sinh viên;
4. Lỡ chấm điểm dưới trung bình rồi mà sợ em í rớt thì làm sao sửa điểm?

5. Bị sinh viên thắc mắc về điểm số mà mình không nhớ nổi lý do của con số ấy;
6. Thân thiện với sinh viên mà không bị đánh đồng là bạn cùng lứa, vâng, chính là cái lứa ấy đấy!
7. Làm để không bao giờ sai;
8. Chấm bài thần tốc;
9. Cho sinh viên làm thuyết trình nhiều mà không mang tiếng lười dạy.

Kính mong đại diện quý sở ngành, các đơn vị liên quan đọc trang này để đảm bảo lợi ích của cộng đồng sư phạm.

Trân trọng kính trình!

Những đồng góp cho giáo dục hiện đại

Những nhận thức giản dị này chỉ là đúc kết của riêng tôi sau nhiều năm làm việc trong lĩnh vực giáo dục:

1. Mạng internet, máy vi tính, laptop: để tra cứu, liên lạc gửi email, chat chít, hoặc cần tạo nét tri thức thời đại;
2. Chuột máy tính: bảo vệ cổ tay càng ngày càng yếu do làm việc quá sức bởi quét nhà, nấu cơm, chạy xe gắn máy;
3. Sổ ghi chép và bút mực đậm: ý tưởng cần hiện hữu, ít nhất là vẽ mặt vật lý trên giấy tờ để in thêm vào tâm trí vốn đã lộn xộn những hạn chót;
4. Cây xanh: lọc không khí bảo vệ phổi, tạo cảm giác dễ chịu, gần gũi với thiên nhiên và nhắc nhở bản thân mình cũng chỉ là một sinh vật sống;

5. Chối lông gà: quét sạch bụi vật lý và thanh tẩy tâm trí, gọi nhớ bầu trời tuổi thơ cùng phụ mẫu dấu yêu để lấy động lực tiếp tục học tập.

Lạ

Cũng không biết nữa mà cảm giác kì lạ này, cô giáo được tin tưởng tuyệt đối khi

- Cô bày cái gì ra là chúng ào ạt ầm ập làm theo nghiêm túc đến vỡ mắt;

- Cô nhận xét một câu là chúng sẵn lòng bỏ hết, làm lại từ gần đầu, chúng còn an ủi mình “không sao đâu cô, học hồi mà”, biết bao công sức từ đầu học kì đến giờ...

- Cô bảo “chốt” là chúng vút hết lo toan do dự lẩn cấn, lao đầu vào thực hiện ý tưởng điên rồ;

- Chúng nhao nhao gọi “Cô ơi!... Cô đâu?... Gọi cô đi mày!... Cô chốt đi cô!...”

- Nghe loáng thoáng chúng gào vào mặt nhau: “Cô nói vậy mà!”;

- Cô bị chúng giận tanh bành vì lơ quên nửa câu mình phán với chúng tháng trước.

Rồi đến lượt cô giáo tin tưởng chính mình khi thấy mấy đứa nhóc dần dần hết lóc chóc.

Mấy đứa này vừa vừa thôi nha, lớn nhanh quá cô không kịp chuẩn bị tâm lý nha!

Đám chữ chơ vơ

Cô giáo bắt đầu buổi làm việc định kì trong căn phòng lớn áp chót hành lang lầu 2 ngập nắng, cây bông giấy màu hồng trồng ở cái bồn bên hành lang chưa đủ lớn để xả bóng xuống cửa lớp. Căn phòng làm việc tẻ ngắt tường trắng, bàn gỗ ép, ghế nệm mỏng màu cam, 30 mét vuông cho 31 con người - 1 lớn và 30 mém lớn, nhiệt độ 25 độ C từ máy lạnh 2 ngựa, căn phòng lạc lõng giữa Sài Gòn 35 độ C, nắng Nam Sài Gòn chói đến chướng mắt.

Trong cái không gian ấy, 12 giờ 30 phút, những cái dạ dày cồn lên vì bữa trưa nuốt vội bị dẫn xuống bằng café, đường, sữa kèm vài % đậu rang. Thứ chất lỏng đen đặng đầy caféin mau chóng làm tròn hai nhiệm vụ của nó: hòa tan thức ăn nhanh chóng và làm tắc nghẽn khu “buồn ngủ” của não. Cái ly café 15k trống rỗng trong vài giây hả hê ngó lên cái miệng còn lấm tẩm nước, nhai rạo rạo mấy cục nước đá nhỏ mong cái lạnh trong miệng kịp đóng băng tất cả những câu nói hớ hênh chiều nay.

Bài giảng được thực hiện bằng tiếng Anh, như mọi khi, như mọi yêu cầu của môn học, định hướng đào tạo của học quán, niềm tin của sếp, vì chúng sẽ thi thuyết trình và làm bài luận, trải nghiệm bằng tiếng Anh luôn. Từ ngữ, câu cú, động từ, vị ngữ, ý tứ, dẫn chứng... trôi lơ lửng lượn quẩn trên miệng người lớn và chơi với trên đầu những người mấp mé lớn, hoang mang không nơi đón nhận. Trong không khí oi bức bị cưỡng ép cho mát mẻ rất trái tự nhiên ấy, bất kì một thứ gì thêm vào, dù vô hình, đều trở nên dư thừa đáng ghét.

Những gương mặt nhạt nhòa, rải rác tiếng cười rúc rích chẳng liên quan gì đến đám chữ cái còn lơ mơ nảy lên nảy xuống không chỗ đáp, những ngón tay tô màu giữa móng trượt lên trượt xuống trên màn hình cảm ứng smartphone giấu vụng về sau bình nước.

- Thôi mình tạm dừng nhé!

Một bàn tay vô hình nhắc cái phòng ấy ra khỏi Sài Gòn, đặt nó xuống vườn quốc gia Nam Cát Tiên - mọi thứ xanh mơn mớn, nảy nở, nhảy nhót, sinh động, lãng mạn. Không khí lập tức trong lành lên 200 lần vô cùng sáng khoái.

Người lớn lúi thủi gọi mớ chữ cái chương từ đang lang thang về, chúng cứ bơ vơ không tìm được chốn đáp khắp nơi trong phòng suốt 80 phút. Người lớn kiên

nhăn chờ cho cái ý cái tứ cuối cùng chui vào cốc café đã hết, đẩy nắp lại... chậm rãi đi đổ đầy thêm một cốc nhiều sữa nữa, uống hết vào bụng. Cồn cào...

Này thì...

Sáng sớm ca 1, chích đủ một liều café nhiều sữa, hăng hăng hái hái tông cửa xông vào lớp, mới 1/3 anh chị hiện diện, mấy cái mỏ tô son lì đủ màu ngập đủ size từ XS đến XXL nhìn cô ơ hờ, tất nhiên như vậy không đủ sức làm tắt nụ cười thân thiện welcome ngày nắng lấp lánh của cô.

Nói xong xộc chương 5 một hồi, cô hướng dẫn lớp thảo luận nhóm về những cách con người có thể làm giảm hậu quả của biến đổi khí hậu. Rồi ngồi chờ cũng chán khi cơ thể nhiều mỡ đang đong đầy caféin, cô tiện tay chiếu lên projector hình một ban công xanh mát trên Google.

- Mình làm cái ban công này ngồi nhấm café đọc sách cũng hay nè ha!

Anh bàn đầu kính dày, miệng rộng đáng lo, hai răng cửa tách xa thiệt xa, tóc xoăn không cố tình, anh ngó lên cười nhạt nhưng miệng rộng quá thành ra cười lớn:

- Em cũng thích mà không có thời gian, với lại diện tích ban công phải lớn mới làm được đó cô!

- Mình có thể trồng cây trong nhà mà.
- Làm gì có cây sống được trong nhà hả cô!
- Có chứ bạn!
- Nước ngoài mới làm được thôi cô!
- Tại sao?
- Nước mình làm gì có cây trong nhà!

Giọng anh phăng phăng mà dịu dàng thể hiện một quan điểm rất chi là chắc nịch về cây với cối. Nghe đến đây, mong muốn nhỏ nhoi mới lú của cô giáo về một góc thư thái chăm hoa cỏ, sáng sớm chiều muôn kẻ ghé gác chân đọc truyện... tịt hẳn.

Anh miệng rộng chau mày, còn bạn bao la cột điểm đang thiếu lại còn phải nói chuyện giải khuây với cô, thiệt là vớ vẩn!

Sau này cô được biết anh là đại thiếu gia Gia Lai, vườn nhà tính bằng hecta, nhìn rừng quen rồi nên dăm ba cái lộn lá trên ban công đô thị hẹp thiếu đất ít nắng chẳng bỏ. Anh làm cô hổ thẹn với góc xanh trong mơ của mình quá đi...

Đạy thế

Thân là giảng viên ưu tú luôn phải lấy lý tưởng giáo dục và chất lượng đào tạo làm trọng, đâu dám đi trễ về sớm mà ảnh hưởng đến buổi học bao tiền của quý anh quý chị. Nhưng những lúc bệnh phải nằm viện có giấy đóng mộc của cơ sở y tế, tang gia, cưới hỏi có thể nghỉ phép chút đỉnh theo hợp đồng lao động. Cô giáo trần mỡ không có thuộc dạng nào mới nêu ạ, hơn nữa đang giữa học kì, cô có cảm cúm, sốt, đau họng cũng nguyện vác thân này lên lớp bình thường. Với kinh nghiệm đứng lớp non nớt hơn một thập niên và công nghệ cấp tiến, cô có thể dạy một buổi học rành mạch suôn sẻ trong tình trạng tắt tiếng.

Lần này cô giáo xin phép kính báo cáo các anh các chị là cô nghỉ một tuần theo yêu cầu của sếp để đi trao đổi giảng viên ở nước bạn, đồng thời sẽ có giảng viên trường bạn sang dạy, nên các anh các chị không cần học bù vào bất kỳ ngày thứ Bảy quý giá nào, cũng đỡ lên confession tốn pin điện thoại mà bày tỏ quan ngại về chất lượng giáo dục nước nhà.

Khi được cho hay sẽ có người dạy thế cô, các anh các chị có biểu hiện tâm lý bối rối theo đặc thù ngành học:

Lớp IT toàn nam:

- Cô giáo dạy thế xinh không cô?

Lớp Kinh tế:

- Có điểm danh không cô?

Lớp Ngôn ngữ Anh:

- Tiếng Anh Philippine sao nghe ta?

Lớp Đồ hoạ:

- ... (cả lớp đang vẽ, ai không vẽ thì đang kí hoạ trong đầu nên không ý kiến gì).

Thôi thì thân đi làm thuê, sắp bảo chỉ biết dạ, anh chị thông cảm thì đỡ mà không thì chịu vậy.

Trân trọng kính báo!

Ở trường,
chúng tôi
nói chuyện gì?

C húng tôi phải nói chuyện gì đó chứ, những đối thoại hàng ngày, những ẩn ý thâm sâu, hoặc nhiều khi chỉ mong đối phương hiểu chính xác cái ý bề mặt, đừng có suy diễn rồi lo lắng vu vơ nữa!

Magic

- Cô ơi, cô tin magic không?
- Không tin lắm, sao thế?
- Em pass môn của cô rồi!
- Vậy thì tin.

Vía thầy

Học quán thú vị lắm, chỗ nào cũng hay, từ bãi giữ xe đến hành lang, nếu mà đứng tựa lan can hành lang giờ dạy im ắng tha hồ làm thơ, còn giờ giải lao đông người qua lại náo nhiệt và lắm bất ngờ. Ví dụ như cái bất ngờ của sư huynh và đồ đệ thế này:

- Dạ em chào thầy!
- Ô mới gặp chú này ở phòng thi sáng nay phải không?
- Dạ đúng rồi. Em không học gì mà pass rồi thầy ơi.
- Vía thầy tốt quá mà. Lần sau thi cứ kiếm phòng thầy nhé!
- Dạ, em cảm ơn thầy ạ!

Định hướng

- Khi nào em nộp bài?
- Phần một mới xong một nửa cô ơi...
- Khi nào?
- Sếp chỗ thực tập kêu em làm với khách Nhật...
- Khi nào?
- Dạ ngày mốt...
- Khi nào?
- Dạ 10g sáng ngày mốt em nộp bài cho cô.
- Cảm ơn em!

⇒ Giảng sư nhiều lúc không cần phải dạy, chúng tôi chỉ đặt câu hỏi gợi mở, câu hỏi cũng không cần quá phức tạp, chỉ cần đi đúng trọng tâm và định hướng cho người học tự làm rõ vấn đề theo tốc độ riêng của họ!

Đay thứ Bảy

- Làm bài chưa em?
- Dạ chưa.
- Vậy có câu hỏi nào cần giải đáp không em?
- Dạ không.
- Hôm nay là buổi ôn tập mà không ai hỏi gì à?
- Cô điểm danh cho em chưa?

Vâng xin cảm ơn! Đi xe 20km lên trường ngày thứ Bảy cũng phải làm được ít nhất một chuyện có ý nghĩa như là điểm danh chứ!

Thuận theo tự nhiên

Sáng sớm, nắng ấm, mặt trời mọc, hoa nở, cỏ vươn cao, thế giới loài người mà không hôn hờ thuận theo tự nhiên thì rõ chán. Đây là một ví dụ chán rất rõ:

Cô vừa hôn hờ hello lớp thì một anh nhào vào hello cô.

- Nhóm em chưa làm bài cô ơi!

- Ủ.

- Vậy không cần làm hả cô?

- Ủ.

- Vậy có điểm không cô?

- Có điểm 0 nha em.

Sao sao

- Cô ơi em pass đồ án rồi!
- Tuyệt vời! Chúc mừng em nhé!
- Dạ em cảm ơn cô!
- Ủa vậy là em ra trường luôn à? Không học hành gì nữa à?
- Đúng rồi cô!
- Giờ sao?
- Dạ?
- Tự nhiên ra trường cái đùng, nó làm sao ấy... cô chưa quen...
- Em cũng thấy sao sao...

Loài người làm gì cũng cần làm quen, kể cả quen với chuyện đáng mừng như có anh chàng chơi thân với cô tốt nghiệp...

Café
không hẳn
là café

Bản năng đầu tiên của con người là ăn uống.
Hành vi lãng mạn nhất từ thời cổ đại là nhường đồ
ăn thức uống cho người thương.

Biểu hiện tôn thờ vua chúa là dâng hiến sơn hào
hải vị.

Cho đến thời đại 4.0, tình cảm kết nối người với
người vẫn ngang nhiên truyền tải từ cái dạ dày này qua
cái dạ dày kia, trong tất cả môi trường, hàn lâm hay học
thuật, tận trong lớp ra hành lang. Ở ngay học quán nhỏ
bé này, ẩm thực luôn xứng đáng với vai trò nhân văn vĩ
đại của nó.

Café sáng

Cô giáo ưu tú đặt chuông báo thức 5 phút/ lần từ 5 giờ 30 phút cho chắc ăn đi làm kịp ca đầu. Thường hôm nào dậy đúng kế hoạch thì cô kịp vào trường ăn bánh mì, uống một ly trà nhỏ, pha thêm một ly café nhẹ mang vào lớp vừa uống vừa hưởng thụ giáo dục tận thời.

Hôm nay thì không phải thường. Cô chỉ kịp thay đồ, đi làm luôn.

- Ly của cô đâu?

- Nãy sợ trễ, cô chạy từ bãi giữ xe vô lớp...

- Rồi cô chưa pha café luôn? Hôm nay 3 nhóm thuyết trình đó làm sao cô tỉnh táo mà nghe?

- Không sao mà.

- Giờ em đi mua 1 ly cho em, 1 ly cho cô. Cô điễm danh đi đó!

- Okie!

Đọc đến đây, bạn đọc có phân biệt được đứa nào là thầy của đứa nào không?

ini

café nhiều
sữa

Café sữa

Sau khi dạy xong một học kì, kết lớp rồi thì hiếm khi cô giáo giao du với học trò, sợ bị mắng vốn lắm. Cô đang ngồi ở phòng giáo viên giả bộ bận rộn thì một tin nhắn số lạ bay tới:

- Cô ơi, học kì sau cô dạy buổi sáng hay chiều?
- Đừng nói là em thi rớt nha.
- Em làm bài cái ề ờ à.
- Rớt thiệt à?
- Không, nhờ cô mà em đậu môn này, định hỏi cô dạy ca mấy để mời cô ly café.
- Nhiều sữa nha!
- Chắc chắn rồi!

Kể từ đó cô giáo chăm chỉ giao du với học trò hơn hẳn.

Cuộc đời vốn đơn giản, đáng yêu, không cần tưởng tượng rồi làm cho nó thành tù mù.

Bạc xỉu

Thuở mới vào nghề, ngày nào cô cũng 2 - 3 ly café sữa mới giữ được tim ấm đầu lạnh mà dạy liên tục sáng chiều 5 ca, gặp biết bao nhiêu dị nhân ở học quán mà không méch lòng ai.

Cứ giờ giải lao là cô ra quán café nhờ xúu góc hành lang châm thêm café. Ngày qua tháng lại, anh sinh viên tròn trĩnh nũng nịu bầm sinh làm thêm ở đó cuối cùng chịu không nổi mà lên tiếng không hề khề khàng:

- Cô uống café hoại hại tim đó!!!

- ^^

- Em pha bạc xỉu cho cô, vẫn 15k. Thêm miếng sữa bôi bổ cho cô, là 17k.

- ^^

Từ đó, cô giáo sáng café, chiều bạc xỉu, liên tục như vậy cả học kì cho đến khi anh tròn trĩnh nũng nịu nghỉ bán hàng đi thực tập. Sau đó chẳng ai đếm số ly café cô uống trong ngày nữa.

Nhớ anh ời là nhớ anh! Anh đi thực tập bỏ cô ở trường tròn trĩnh một mình.

Trà sữa gạo

Mấy lớp năm cuối trải đời đã nhiều, thấu tình đạt lý, chạm mắt là hiểu nhau ngay. Cô giáo ưu tú hay đi trễ được sắp giao làm việc với các anh các chị như vậy thật là cái phúc lớn của tấm thân trần mỗ này.

Tuần cuối học kì rồi chẳng kiêng cử đúng giờ quá đáng làm chi. Miễn mấy anh mấy chị không vào lớp trễ quá 15 phút thì cô vẫn điểm danh đầy đủ.

Cơ mà vẫn có một anh bền chí vào muộn hơn 30 phút. Được cái anh này luôn tươi cười, cha sinh mẹ đẻ được khuôn mặt thật thà, hay phát biểu, buổi nào cũng hỏi cô hỏi bạn dăm câu xôm tụ về văn hoá, thể thao, giao thông, gia đình... Nam nhân này đã đi làm kĩ sư lập trình ở công ty to to nọ trong thành phố, đi học trên tinh thần cốt yếu để xem nốt tập cuối về đời sống tinh thần sinh viên năm tư của học quán thế nào. Cô giáo biết thế nên từ đầu đến cuối một mực lễ phép với anh. Anh cũng cảm nhận được điều đó nên hay mua café sữa cho cô.

Hôm qua mưa lớn, sáng nay nắng to, dự báo tối nay có đông từ vịnh kéo vào, thời tiết phức tạp hiếm có ở miền Nam nước ta đã khơi gợi tấm lòng rộng lượng của anh. Chắc chắn là như vậy. Khi mở cửa vào lớp, anh liền tay tặng cô một ly, vừa công khai vừa tươi sáng mà rằng:

- Uống café chiều dễ mệt tim, đây là trà sữa gạo loại mới cho cô.

Đọc đến đây, mong rằng nhật kí của tôi khơi gợi một tia hy vọng tí hon về niềm vui hành nghề cho sinh viên sư phạm: làm việc chăm chỉ, không bỏ lớp sẽ được tặng đồ uống mới của các quán nước không rõ tên trong địa bàn thành phố. Cả lớp hai mươi mấy con người ngồi đó, vẻ mặt thể hiện nhiều biểu cảm đối nghịch. Vừa hớn hờ với trà sữa gạo, vừa ganh tỵ sao cái ly đó không trong tay mình, vừa bực bội bài học bị gián đoạn, vừa mừng vì bài học bị gián đoạn.

Dĩ nhiên là cô giáo ưu tú tiếp tục chuyên nghiệp, tuần cuối vẫn nhiệt tình sửa bài, thêm ý. Sau khi nghe các anh các chị thuyết trình, cô nhận xét một hồi, ngưng lại uống trà sữa thì mới hay ly này có trân châu, bánh flan. Hút lên một cái miệng đầy trân châu, phải nhai 8 giây mới nói tiếp được.

Chuyện gì xảy ra sau đó chắc cũng dễ đoán mà, cô cứ nói năm mươi câu lại uống nước theo thói quen.

Thật là phải tận mắt chứng kiến, tự mình trải qua mới khâm phục cái điểm nhiên chờ cô nhai trân châu của sinh viên năm cuối. Suốt 60 phút còn lại của giờ học mát mẻ hẳn ra nhờ những thứ kết hợp với nhau không bài bản mà rất dễ chịu: bài khó, thời gian eo hẹp, phần cần chỉnh sửa còn nhiều, trân châu ngon.

*** Anh tặng cô ly trà sữa gạo trân châu
bữa sau thi đậu rồi còn tặng cô một ly socola đá xay
to dùng có cục kem tươi mập ú!*

Sữa đậu nành

Một ngày sáng trời, cô muốn làm chút chuyện cải thiện hình ảnh sư phạm, tăng sức mạnh gắn kết cộng đồng đại học. Cô bảo sẽ mua café cho cả lớp, xin cho hay số lượng bao nhiêu café đen, bao nhiêu café sữa để cô mời. Nhưng mà có mấy bậc anh chị giữ gìn thể lực không nạp caféin vào thể trạng hùng hực đôi mươi chực chờ hết giờ lăn ra ngủ. Họ từ tốn từ chối thành ý hiếm có của cô. Tội thân, cô tông cửa trong im lặng, mím môi cau mày cảm ví đi một mình đến canteen, xuống tay mua ngay 30 hộp sữa Vinamilk đủ vị đậu đen, đậu đỏ, hạnh nhân, óc chó... làm ngăn kệ bày sữa hộp trống lốc.

Cô xách sữa lên lớp. Ai nấy ngại ngừng trước tình huống sư phạm không có diễn tập này, ngồi im thin thít vì không biết nguồn cơn lẫn hậu hoạ của mấy hộp canxi vitamin kia. Họ từ chối cô lần nữa...

Cô giáo mặt ứ đau buồn khi tấm lòng thành của mình bị nghi ngờ. Chỉ còn cách đi từng bàn thực thi tinh thần dịch vụ giáo dục:

- Anh Dân ơi, hạnh nhân của anh đây.
- Chị Tí ơi, óc chó của chị đây.
- Chị Sửu ơi, mè đen của chị đây.
- Anh Canh ơi, óc chó của anh đây.
- ...

Cuối cùng mấy anh mấy chị cũng chịu uống hết sữa hộp Vinamilk (mạn phép bỏ qua phần mô tả cảm xúc ở đây).

Kể từ đó, cứ mỗi lần lớp cô tổ chức seminar, workshop, talk show, mấy anh mấy chị yêu nước đều mua sữa Vinamilk làm teabreak, MC đồng đặc khai mạc sự kiện:

- Chào mừng quý thầy cô, các bạn đến với seminar của lớp chúng tôi. Óc chó của lớp em chuẩn bị mời thầy cô và các bạn ở trên bàn ạ!

chị

Khách

Cuộc sống vui lắm nếu mà mình được đón khách quý đến thăm nhà, thăm trường, thăm lớp, và còn vui hơn khi tự mình trở thành khách của chủ nhà xịn.

Mỗi lần đón khách và mỗi lần làm khách đều là một lần học hỏi siêu hay.

Đạo vườn trúc

Trong môi trường học thuật này, nhất là sau kì nghỉ giữa học kì, ai nấy đã sạc dư pin, quay lại đi học, nghiên cứu, làm bài tập, viết luận, tập Vovinam, đến xếp hàng mua café sữa ở canteen cũng không hề mất vẻ hăng hái. Cô giáo qua kì nghỉ mỡ đã tràn thêm. Nhìn thanh niên ưu tú cả nước hội tụ về học quán này rắp tâm rèn luyện phụng sự Tổ quốc mà cô không dám nghỉ giữa giờ luôn, xấu hổ lắm.

Đang xấu hổ thì cô giáo ngửi được mùi thuốc lá Lạng Sơn, mùi đặc trưng của sư thúc cách đó 10m. Có thể tả sơ về sư thúc như thế này: khinh công thượng thừa, khí công hơn nửa đời người, áo thun Polo có cổ đúng chuẩn nam nhân Bách Khoa, thắt lưng khoá bạc vuông cổ điển, sandal da mềm không gây tiếng động. Tất cả đồ đạc của sư thúc đều made in Vietnam. Giọng nói của người trăm ăm đủ vang tới người có thính lực minimum 2/10 trong góc xa nhất ở hội trường sức chứa 300 khán giả.

Sư thúc giống như cục sạc dự phòng của cả trường vậy, sự hiện diện của cao nhân làm cho nam phụ lão ấu

nơi học quán đều an tâm. Sư thúc có thể tư vấn chuyên môn về mọi thứ xảy ra liên quan đến con người trong học quán này, như là phải làm gì khi nhận môn mới, gặp sinh viên bất hợp tác hoặc quá hợp tác, làm điểm làm đề không kịp...

Cô giáo dù bị viêm xoang mãn tính vẫn giữ được chiếc mũi lân thính bẩm sinh, cô đi theo hướng mùi thuốc lá Lạng Sơn, y như rằng gặp được sư thúc:

- Thầy ơi, em trống slot này, cho em dự thính lớp thầy với.

- Xin mời quý cô!

- Em vào thiệt nha thầy?

- 5 phút nữa bắt đầu đấy.

Không gì là không thiệt! Cô giáo cun cút ôm máy ôm túi và chai nước màu cam đựng café sữa vào ngồi bàn gần cuối, dẩy giữa để nhìn bảng, tránh máy lạnh. Sư thúc bước vào lớp là tất cả học viên ngồi ngay ngắn tằm tắp. Cái trật tự ngẫu nhiên mà tất nhiên này thật dễ chịu. Rồi sư thúc đơn giản giới thiệu cô giáo với lớp, đủ trang trọng mà không làm ai ngại ngùng.

Cô giáo ngồi ngoan suốt buổi.

Hôm sau, cô giáo đi đúng giờ như học viên. Cô phát hiện có vài anh học với cô lớp chiều thì đang là đồng môn của cô trong lớp này. Chúng nhìn cô ngỡ ngàng vui vẻ.

Mấy anh mấy chị lanh lẹ hoạt bát tay chân trong lớp cô thì giờ chuyển hết sang hệ nội tâm. Chân tay bình tĩnh đến đáng sợ, kiên nhẫn như người nông dân chờ chớm mưa mới gieo hạt. Chỉ có vài anh nhoi nhất dùng đầu ngón tay gõ phím laptop lạo xạo, mà rất ít, hầu như không đáng kể. Thân xác chúng ngồi trong cùng phòng học đó mà đầu óc đã cùng sư thúc băng băng qua núi qua sông tận chín tầng mây. Khuôn mặt chúng hiện lên vẻ phồn phơ của bậc trí giả hào hoa học rộng hiểu nhiều, cả lớp như đứng trên mây ngao du sơn thủy.

Trên vầng mây ấy, có tiểu thư khuê các dáng ngọc khẽ chớp mắt huyền, thanh cao u nhã. Nếu đại tiểu thư sống cùng thời Nguyễn Du, hẳn đã là bạn hàng xóm thân thiết của chị em Thuý Kiều:

Thông minh vốn sẵn tư trời

Pha nghề thi hoạ, đủ mùi ca ngâm

Còn có hắc bạch công tử cao lớn khí chất ngời ngời:

Giang hồ quen thói vẫy vùng

Gươm đàn nửa gánh, non sông một chèo.

Hắc công tử thông thả phong trần, trùm mũ áo hoodie đen thui kín mít, cúi đầu nhắm mắt, hai tay khoanh nhẹ trước ngực, chiêm nghiệm sâu xa. Đúng là bóng dáng anh hào phong trần quen tự do như ngựa Mông Cổ nay đã được sư phụ thuần phục dừng bước nơi học quán để chuyên tâm tu luyện.

Bạch công tử lại có phong thái uy nghi đại thiếu gia, nhìn đời bằng trách nhiệm ngậm thìa vàng, sinh ra đã mang thân trưởng nam gánh vác cơ đồ gia tộc, chuyện lớn mới làm, chuyện nhỏ không tới tay. Công tử khôi ngô tuấn tú, mặt chữ điền, mắt sáng tinh anh. Thoảng qua dáng ngồi cũng biết quan lộ thênh thang:

*Nền phú hậu, bậc tài danh,
Văn chương nét đất, thông minh tính trời.
Phong tư tài mạo tốt vời,
Vào trong phong nhã, ra ngoài hào hoa.*

Sư thúc giảng tiếp, lời lúc mau lúc chậm. Khung cảnh lớp học tẻ trệt giữa lòng thành phố mà tinh thần như đang cùng kiếm khách dạo trong rừng trúc - nơi độ kiếm so tài của các bậc chân nhân.

Hết giờ. Sư thúc dứt lời, cúi chào học trò như tiễn khách đến chơi nhà, vừa đủ lễ giáo vừa đủ thân mật. Các trò cũng lần lượt đứng lên ra về, không quên cảm tạ chủ nhà tiếp đón một bữa tiệc thơ trọng thể.

Cô giáo vẫn còn chưa hiểu mình vừa đi đâu về, liền hỏi:

- Thưa thầy, thầy dạy môn gì vậy ạ?

- Xin lỗi cô, ta nên giới thiệu từ đầu. Lớp này học Computer Architecture - Cấu trúc máy tính, ngành Kỹ thuật phần mềm.

- Dạ thầy, cảm ơn thầy rất nhiều ạ.

- Không có chi, cô đi thông thả.

Rồi cứ đều đặn 2 buổi/tuần, cô giáo dạo rừng trúc lộng gió ở tầng trệt cùng sư thúc và nam thanh nữ tú công nghệ. Cho đến buổi thứ 15, được nửa khoá học, sư thúc bảo cô:

- Từ buổi sau chúng học thực hành, cô có thể nghỉ.

Cô giáo kính cẩn cúi đầu bước ra hành lang học quán. Cuộc dạo thi thơ này cũng đến hồi kết. Gió tắt, cây đứng, lá ngừng lay. Thôi thì, mưa nào cũng tạnh. Cổ nhân có câu:

Họa không gì lớn hơn là không biết đủ

Tội chẳng gì to hơn là chỉ muốn đắc.

Lâu lâu được làm học trò thật là cái thú của nghề sư phạm này, chiếc ghế mà chi chi cũng nên thơ.

Thăm trường bạn

Cô giáo đi hội thảo này nọ ở trường bạn, đi trễ, ngồi kế một bạn kia xinh đẹp tươi tắn, tóc xoăn nhẹ, mắt kính trắng, quần jean áo sơ mi kẻ caro giản dị, giọng thì hay vô cùng:

- Chị cũng đi dạy hả?

- Ừ em.

- Học trò giờ sao ấy chị ha, nói không được, vô lớp chơi không à!

- ^^

- Thiệt đó chị, thái độ thách thức dữ lắm, em giảng không thềm nghe!

- ^^

- Bữa em đi canh thi. Sinh viên thi xong còn nói em là "Tại cô mà em không làm được bài". Chị thấy ghê không?

- Ghê chứ!

- Em mới đi dạy 1 tháng rưỡi mà nản quá...

- ^^

- Chị dạy mấy tháng rồi mà lúc nào chị cũng vui vậy ạ?

- Chị dạy được 150 tháng rồi em!

Đị nhân áo đen

Ca 4, sau bữa trưa hơi no rất buồn ngủ, buổi sáng đi trễ vẫn còn stress, bữa trưa ăn vội hại dạ dày căng lên quá nhanh, bài soạn được một xiu. Tóm lại là nắng ấm Sài Gòn không làm cho tâm trạng người giảng sư 65kg này dễ chịu hơn.

Cô giáo tràn mỡ vào lớp, mở cửa đã phát hiện một dị nhân đội nón đen, khẩu trang đen, lông mày rậm hơi xếch, bông tai bạc tòng teng. Tên dị nhân đẹp ngang ngược này có vẻ cời mở nhưng không thiện lành.

Cô rất tò mò siêu năng lực của hắn là mọc cánh, khắc ra lửa, hoặc làm đơ thời gian để cô trốn lên văn phòng chộp mất chút thì tuyệt. Một phút trôi qua, cô không nhận được bèn nhìn thẳng vào mắt hắn mà hỏi:

- Xin hỏi anh từ phương nào tới đây?
- Dạ em ở lớp khác.
- Sao anh không về lớp anh?
- Dạ lớp của em là ca sau, em ngồi đây cho mát.

Thì ra siêu năng lực của tên dị nhân này là thăng thần. Cô giáo chột dạ. Hắn đen thui từ đầu tới chân lừng lững ngồi đây mà không một anh chị đồng nghiệp trẻ nào của cô dám hó hé, lại thêm cô đang vừa ăn no rất buồn ngủ, lẽ 90 phút này sơ suất e là không kịp tiếp chiêu, hậu họa khó lường. Cô dùng nốt 12% tinh táo sót lại từ sáng, đánh liều thử gan tên dị nhân:

- Đã vào đây là khách, tôi mời anh một ly café nhé!
- Dạ thôi, cô cứ bắt đầu bài đi ạ.
- Vậy anh mời tôi một ly nhé!
- Dạ thôi.

Đến đây, tên dị nhân không chịu. Thấy cô phiền phức, hắn bắt đầu hơi nản, chắc 15k tiền café làm hắn lấn cấn. Hắn dứt điện thoại vào cái túi quần thứ 5, bước từ từ ra khỏi phòng.

Sau tiếng cạch cửa khép lại, cô mới dám thở hắt ra một tiếng, hỏi các anh chị đồng nghiệp thân quen của mình:

- Ai vậy?
- Dạ tụi em không biết!
- Lần sau phải gọi bảo vệ nghe chưa!

Ôi tình yêu

Đây là một ca điển hình khi lớp dư người.

Học quán xếp dư ghế dư bàn trong các phòng chút xíu cho xôm nhưng chỉ sắp 30 người học/lớp là tối đa để đảm bảo lời hứa ngàn vàng với phụ huynh - từng vị đi học sẽ được chăm chút. Học thuật tự thân nó luôn lục đục mâu thuẫn nội tại, vừa muốn người học được rèn luyện trong thiết chế hàn lâm chặt chẽ vừa yêu cầu họ bung xoã sáng tạo 231%. Số lượng người học nhỏ xinh như vậy trong một lớp thì từng người mới có thời gian bày tỏ, lắng nghe, có đủ không gian tung hoành, vật lộn, bơi lội trong mớ chữ này. Nhờ vậy, các vị giảng sư cũng dễ nhớ danh xưng, chỗ ngồi ưa thích, các sở thích quái đản và đặc điểm mong manh của từng tâm hồn đắm đuối trong nghiên cứu học thuật nơi đây. Cô giáo cũng là một trong những giảng sư đó, bình nước của từng người còn nhớ được nữa là có người lạ vào lớp.

Người lạ ngồi cạnh chị đẹp ở bàn cuối. Người lạ rất dễ nhận diện do chị đẹp luôn ngồi một mình lúc học môn Làm việc nhóm - Working in Group. Không

khí hồng hơn ngày thường. Tiếng máy lạnh ve ve nay thành tình tứ style.

Chị đẹp vẫn như thường ngày mặc áo không bao giờ qua rốn, tóc xoã xoăn hững hờ không bao giờ cột chài, sách nặng lắm không bao giờ mang, điện thoại trong tay luôn cầm ngang không bao giờ xoay dọc. Nắng cũng vàng dịu hơn nữa, lá cây vỗ nhẹ vào cửa sổ kính. Khuôn mặt chị e ấp an tâm, không còn ánh mắt lấm lét hậm hực khi cô giới thiệu bài nữa. Giờ đây chị đang an toàn núp vào bờ vai Thái Bình Dương vững chãi kề bên. Trời đất vẫn quay, ai nấy đều ăn bánh mì uống café sữa nhưng nam nhân chỉ thấy có chị đẹp tóc bồng bênh, 17 con người to đùng và 1 người tràn mỡ đường như không hiện hữu trong không gian tuyệt đối lãng mạn này. Chúng tôi tự hổ thẹn vì sự hiện diện của mình quá sai trái.

Cô giáo thoáng bối rối nội tâm: giờ mình làm gì cho phải đạo? Điểm danh ư? Khung cảnh ấm áp này không phù hợp. Hoàn toàn không phù hợp. Bắt đầu bài mới ư? Chắc ai đó chưa sẵn sàng. Hỏi bài cũ ư? Sửa bài không hiệu quả nếu ai kia không chú ý... À quên, mình đâu có ở lớp gia sư. Đây là học quán mà. Mọi sự cứ thượng tôn đề cương môn học!

Đề cương bảo hôm nay cô sửa bài. Để giữ hình tượng thỏ ngọc lấp lánh của chị đẹp, cô lên tiếng dứt

khoát, không to không nhỏ, vừa đủ nghe và chỉ cần nghe một lần:

- Hôm nay tôi sửa bài, không dạy gì mới. Mời anh đến dự giờ vào buổi khác có nội dung hay hơn.

Phải nói màn chia tay sau đó mới lâm ly làm sao. Các biên kịch phim truyền hình Hàn Quốc hãy vào đây mà học hỏi. Nam nhân vỗ nhẹ lên tóc rối xoăn của chị đẹp an ủi “không sao đâu em”, còn chị đẹp thì dùng hai bàn tay đắp móng dài 3cm nắm chặt gấu áo anh, dâng tràn nỗi nhớ người thương.

Cảm khái trước tình yêu đôi lứa trong sáng trong thời buổi tiền bạc lên ngôi, cô giáo cẩn trọng căn chỉnh thật kĩ bài của chị, bài hôm kia, hôm qua, hôm nay, ngày mai, ngày mốt...

Vị khách trong mơ

Kết lớp, goodbye, báo điểm cho sinh viên, nộp điểm cho văn phòng. Xong một học kì nữa.

Mấy anh mấy chị email cho cô than thở cảm giác hụt hẫng sâu sau một vài tuần deadline ngập ngụa mà giờ chỉ còn mỗi cái bài thi cuối kì còn con. Có anh vẫn bị nếp sống trong học kì ám, anh dậy đúng giờ, ăn ổ bánh mì mua ở quán quen, chỉ khác là anh ăn bánh mì tại quán chứ không đứng thập thò ở hành lang lớp nữa. Thành phần bữa sáng của anh không thay đổi, nhưng sự thông dong này trông vắng deadline quá.

Tối đó, cô giáo tràn mớ nằm mơ. Cô mơ thấy một bác trai phụ huynh của anh sơmi xanh da trời nhạt hay ngồi góc lớp đến gặp cô ở phòng học 107. Bác phụ huynh cầm điện thoại cho cô xem bảng điểm của anh con trai trời phú "Cô giải thích tại sao con trai tôi lại có hai điểm 1 thế này. Tôi biết con tôi rõ lắm."

Cô thoáng bất ngờ hạnh phúc. Từ khi vào học quán này được hơn nửa thập niên, cô chưa từng được phụ huynh thân chinh đến trò chuyện về thành tích học

tập của trò yêu. Vốn tính tình thẳng thắn không quanh co, lại được trui rèn cái nết gỗ ghề có sao nói vậy, cô lễ phép cúi chào vị phụ huynh thương con như trời bể rồi thưa:

- Dạ để em mở bài của bạn lên cho phụ huynh xem ạ.

Phần tiếp theo trong giấc mơ, khung cảnh phòng học sắc nét full HD, bàn gỗ ép, ghế nệm cam, hai cái bảng to dùng đối xứng hai bên cái tivi đen thui chập chờn mỗi lần cắm dây. Các anh các chị lác đác lướt quanh chuẩn bị chuyển phòng cho giờ học tiếp theo.

Cô mở bài viết của người con trai quý hoá lên, kính cẩn trình bày "Dạ bài luận quan trọng này, đoạn đầu do quý anh tự viết nên ngữ pháp có hơi khác lạ pha trộn Đông Tây, câu trước ít liên quan câu sau. Đoạn thứ hai có 265 chữ gồm 2 màu 3 font và 4 dấu phẩy. Đoạn ba gồm hai câu rưỡi, được ngắt hiểu là đoạn kết đầy tính đột phá với rất nhiều ý mới. Nhân vật chính trong bài luận này được thay đổi góc nhìn liên tục: đoạn đầu được gọi là ông, đoạn hai được gọi là hắn, đoạn ba thì mất tích hẳn."

Vị phụ huynh này chắc không thích chủ đề ngữ pháp nên từ chối ngay khi cô giáo định vẽ sơ đồ cấu trúc câu trong bài của anh con trai.

- Còn điểm 1 này là sao? Cô giải thích đi!

- Dạ đây là phần điểm thuyết trình cá nhân, anh ấy đã không xuất hiện hôm thuyết trình ạ.

- À!

- Thưa phụ huynh, xin hãy giữ bí mật mấy điểm này giúp em. Quy định ở học quán này, bài không có phải ghi vào 0 điểm. Vậy mà em đã táo tợn nhập hẳn điểm 1 vào sổ điểm rồi. Em vi phạm quy định. Việc này lộ ra ngoài thật khó cho bữa cơm của em quá...

Vị phụ huynh đáng kính gật đầu ra dấu "cô yên tâm, tôi không rảnh đến mức đó".

Cô giáo gặp người chào quý phụ huynh, mở hôi rịn ra từng giọt lớn, sống lưng lạnh ngắt, đầu ngón tay trắng bệch. Cô chủ quan quá, lưới trời lồng lộng, cứ ngỡ chỉ trời biết đất biết. Gặp phụ huynh khó tính chắc thê giảng viên của cô đổi màu.

Giấc mơ đến đây là hết.

Đổi vai

Cứ làm một thứ lâu lâu rồi cũng chán chán. Ngày ngày lên lớp nói nói cười cười riết thấy kì kì. Khí hậu miền Nam hết mưa rồi nắng. Giao thông không thoáng thì kẹt xe. Chán!

Cô giáo cần đổi mới, không nhất thiết phải quá lớn lao như cuộc cách mạng giảm cân hoặc tốn kém như thay vỏ con MacAir móp. Một thứ gì không quá lộ liễu mà dễ nhận diện, không mệt mỏi mà đủ làm bận bịu tâm trí lênh bênh của cô lúc này.

Chắc là do cô rảnh quá. Nửa đầu học kì này kín lịch, nửa sau chỉ còn một lớp học vượt. Cả chương trình 10 tuần lỏng lẻo bị nhồi chật ních trong 3 tuần. Mỗi ngày cô chỉ lên trường 2 ca 3 tiếng rồi về. Bài có thể nhanh nhưng điểm phải đủ.

Cô làm một lèo từ 7 giờ đến 10 giờ hơn đã dạy xong mất tiêu. Sếp bảo về nhà sớm nghỉ ngơi là nghỉ thế nào? Em chỉ quen đi về lúc chập tối. Cảm giác hụt hẫng thiếu vắng này bứt rứt thật.

Được cái lớp sáng học vượt này là các anh các chị năm cuối, tranh thủ học hết môn phụ (chính là môn của tiểu nữ) để học kì sau dốc toàn lực cho trận chiến đồ án tốt nghiệp - trận quyết chiến cuối cùng ở học quán trước lúc khai hoàn. Tuổi đời không nhỏ, chinh chiến qua vô số giảng sư ở học quán này với đa dạng binh pháp, lại được xuống núi thực chiến thực tập ở công ty nửa năm, ai ai cũng đã qua thời đại dột.

Giảng bài như robot, kết bài chúc các anh các chị ngày vui, cô giáo đã vô ý mà buông một câu thờ dài “Giờ về làm gì nhỉ?”. Những tưởng mình là cọng cỏ nhỏ thấp cổ bé họng, ấy mà một giây sơ sẩy của cô đã bị mấy chục cặp mắt tinh tường đánh dấu.

Từ ngày hôm ấy, trong email meeting minute - biên bản họp của lớp do các anh các chị thay nhau viết, cô đều đặn nhận được bài tập phát triển tư duy. Dưới đây là một trong số rất nhiều bài tập mà cô giáo phải nghiền cứu sâu để trả lời, làm cho chuỗi ngày này của cô trở nên vô cùng ý nghĩa:

1. What is love?
2. Cô có biết về triết học giấc mơ không cô?
3. I wonder if there was any misunderstanding in taking attendance for me yesterday.
4. About the book “Nhìn thấy hiểu yêu” by Nguyễn Quân you mentioned this morning, is there any place for Hate?

5. Cô mang sách “Siêu tôi” cho bạn Danh mượn vào ngày mai. Sáng nay cô có nói vậy.
6. Thôi hôm nay cho cô nghỉ.
7. Sáng mai tụi em đặt xôi, cô ăn heo hay gà?

Mang trong mình tinh thần phục vụ cao cả, cô giáo chăm chỉ trả lời email rành mạch với tài liệu tham khảo đảm bảo tính học thuật. Cô bận rộn hẳn lên, ngày nào cũng làm bài tập các anh các chị giao đầy đủ. Thân cô vẫn nhiều mỡ, lòng cô phơi phới, tinh thần phấn chấn.

Có một hôm cô lấy xôi thịt heo trên bàn theo quán tính ăn bữa sáng muộn. Không ai nói gì. Cho đến ngày mai, có anh kia nói gì. Anh nói rằng “Hôm qua cô ăn bữa trưa của bạn em”. Ôi cảm khái cho nam nhân bị mất hộp xôi thịt heo bự nhất quận Thủ Đức không một lời oán thán. Ôi cảm khái lần hai cho tình huynh đệ đầy yêu thương chưa đủ dũng mãnh bảo vệ bữa trưa của bằng hữu mà ầm ứ đến tận 24 giờ sau.

*** Sau nhiều lần chăm chỉ thử nghiệm
thì đến cuối học kỳ đó, cô giáo đã vững vàng quan điểm:
xôi thịt heo ngon hơn xôi gà.*

Campus tour

Cô giáo có người bạn học thời xa xưa, thuở còn chưa biết làm đề ấy. Gần chục năm nay tuy không làm việc cùng học quán nhưng luôn đồng hành trên con đường sự phạm.

Nhân dịp cãi nhau với phụ huynh, bỏ nhà đi staycation ở nhà cô, cô bạn yêu nghề sự phạm này đồng ý cùng cô giáo chu du 20km xuyên thành phố đến thăm học quán nhỏ bé không yên tĩnh.

Sáng ngủ dậy, chúng tôi lên đồ như bình thường, xách balo gọn gàng, lên xe Lead đỏ, bon bon, bon bon, bon bon. Không rõ hỏi hột do lần đầu tiên mời được bạn đến thăm học quán hay đói quá mà cô giáo nhìn đèn xanh quẹo trái thành đèn xanh đi thẳng. Đời này đúng là không cái sai nào khó cãi bằng sai luật giao thông. Cô từng nghĩ mình chỉ giỏi sai lầm trong trường, ít ngờ còn sai trên đường nữa. Nhờ một chút lảm lẩn này, cô được trực tiếp làm việc cùng đại diện Đội tuần tra Giao thông Đường bộ - Đường sắt Thành phố Hồ Chí Minh. Anh cảnh sát giao thông mũm mĩm

má phính bụng tròn đáng yêu có phong thái lịch thiệp nhất miền Nam cũng bất ngờ trước thái độ hợp tác vô địch của cô giáo.

- Chị vi phạm điều 6 mục 4 khoản C, phạt 800k

- Dạ!

- Chị có nhận lỗi không?

- Dạ có mà!

- Tôi ghi biên bản vi phạm đây này.

- Dạ anh ghi đi ạ.

- Tôi giữ bằng lái xe của chị.

- Dạ đây anh.

- Chị chờ 3 phút tôi ghi biên bản giữ tang vật.

- Dạ anh thông thả.

Sau đó cô cẩn thận kí tên, ghi rõ họ tên vào tờ biên bản vi phạm hành chính màu hồng phấn, tờ biên bản tạm giữ tang vật màu thiên thanh.

Toàn bộ quá trình này xảy ra trong tiết trời buổi sáng vắng mây mát mẻ, ở ngã tư Hàng Xanh đông đúc. Duyên hội ngộ này quả rất đáng trân trọng!

Lúc chia tay, anh cảnh sát còn nói lời tạm biệt thân ái.

Về sau cô giáo được một đồng nghiệp trẻ cho hay có thể đóng phạt online trên trang dichvucong.gov.vn, rồi cái bằng lái xe bạc màu của cô sẽ được ship về tận tệ xá. Yên tâm rồi.

Cô giáo và cô bạn tiếp tục lên đường đến học quán.

Đúng là có khách vào mới biết mình thế nào. Trong hành lang, đôi giày da bóng cao 7cm đế vuông điệu đà của cô bạn nổi bật giữa nào là dép tổ ong, dép lười, dép quai ngang thể thao, giày sneakers, giày lười... Vào lớp, chiếc vest đen dài tay hai lớp đỉnh đạc của cô bạn quá trang trọng so với phần phạt áo thun không cổ, áo hoodie tưa viền, quần tập gym, quần jean rách, quần vovinam... của các anh các chị.

Không sao, chốn học quán này vốn không coi trọng bề ngoài, sắc tộc, tôn giáo, quan điểm chính trị, giới tính. Anh chị nào học xuất sắc, làm hằng hái thì có giới tính thứ 13 vẫn luôn được hoan nghênh.

Cô giáo và cô bạn sẽ ngồi xem nam thanh nữ tú thuyết trình, như vậy hai người có thể chọn một góc khuất xa xa, 2 ca 3 tiếng như một buổi đàm đạo thân tình ngắm thế gian của hai người bạn thân lâu năm, thoa chút son đỏ, nhắm nhấp café sữa ngọt vào một sáng thứ Tư thanh thoi ấm áp.

Hôm nay có 3 nhóm thuyết trình chủ đề về sách - ôi cô mơ một ngày ở giữa học quán xanh rì này, ai cầm sách sẽ không còn bị dòm ngó liếc lên liếc xuống, rằng các anh các chị ấy lượn lờ hành lang nhắc đến Einstein, Plato, Freud Sigmond cũng thần nhiên như bàn tán về bộ vía hờ bạo của Ngọc Trinh, Chi Pu và các kiểu nữ làng hài miền Nam.

3 cuốn sách được thuyết trình là *Hoàng tử bé* của phi công Antoine de Saint-Exupéry, *Chủ nghĩa tự do* của kiến trúc sư tư tưởng Friedrich Hayek, *Nghệ thuật yêu* của nhà phân tâm học Erich Fromm - truyền nhân của Freud. Các anh các chị lần lượt hây hây má đỏ hăng hái trình bày, hỏi đáp, phản biện phản qua phản lại, giọng điệu vui vẻ, ý sắc như dao, tứ nặng như núi. Cô giáo và cô bạn ngồi đó vắt chân bên này, ngã lưng bên kia, kẹo ngọt trước mặt, wifi máy lạnh phà phà. Ngoài lúc giải lao thì khung cảnh khá giống ngồi thuyền trên sông Hương xem ca Huế: các bài ca cất lên bằng thứ tiếng Anh bản xứ Sài Gòn - Chợ Lớn, lời ca ít chữ nhiều tầng nghĩa bao bọc các tư tưởng vượt thời gian, không gian, đưa người xem trôi lãng đãng vào thế kỉ XVIII...

Đến lượt anh áo trắng tươi rói đi trễ 45 phút. Tình yêu lập trình sâu đậm và kinh nghiệm buôn kebab dọc ngang Thủ Đức của chàng trai Bình Dương đã đốt cháy

tinh thần tự do Âu châu của Hayek đầu thế kỉ XX trong 28 phút. Quá mượt mà, quá sâu sắc, quá tổng quan mà vẫn chi tiết! Anh áo trắng nhẹ nhàng chốt thời gian thuyết trình của hai người đồng đội còn 2 phút/người bởi mỗi nhóm chỉ có 30 phút mà thôi. Cô bạn của cô giáo chép miệng tỏ vẻ đáng tiếc, muốn nghe thêm về Hayek, cô giáo liền chiều lòng khách, cộng ngay 5 phút thuyết trình cho nhóm.

Phải nhắc đến giờ giải lao cực kì thú vị. Cô giáo và cô bạn lướt dọc hành lang xuống canteen mua café, xếp hàng sau một anh áo thun đen polo giản dị. Nhị thiếu gia Nhơn Trạch nắm trong tay sổ đồ tính bằng khu phố dịu dàng dứt khoát mời hai cô café và bánh ngọt. Sau này ngẫm lại, nhị thiếu gia hẳn là dịu dàng, còn phần anh ấy “dứt khoát mời hai cô” thì chắc cô dứt khoát hơn anh ấy.

Cuối buổi sáng đó, cô đi làm việc văn phòng một xíu, cô bạn ngồi quán café trong trường đợi và phát giác ở đó không có tiếng chửi thề, thấy trò khó phân biệt do ăn mặc giống nhau, chẳng rõ ai trẻ hơn ai, hoàng tử ngôn tình vào mùa làm đồ án thì cũng nhẩn nhúm như nho khô thôi, áo thun quần jean giày vải, ngồi làm việc trong tiếng nhạc nhè nhẹ, chỉ có một anh thanh niên vạm vỡ đeo tai nghe chơi game, nổi bật giữa những con người chạy deadline full time ở đây.

Tối hôm đó, cô giáo cảm động lòng hiếu khách của các anh các chị, cô đã biên thơ cảm ơn cả lớp.

To my programming minds and warm hearts,

Thank you for your great cooperation in 2 slots this morning. Your well preparation for the talks and impressive study spirit have kept the learning atmosphere stably high throughout 3 hours nonstop.

The number of questions raised has proved the quality of your presentation, both in speaking skills & content.

I am not surprised about your performance as my confidence in your ability of welcoming challenges are confirmed as always.

Thank you for your warm welcome to my friend, Ms. Thuỳ. Your mature attitude has occupied room 107 with our school culture, which we can be proud of all the time.

With love,

Ms. Cô

.....

Dear Ms. Thuỳ

On behalf of SSC102-B3W, allow me to send sincere thank for your time and interest in the presented topics.

We have learnt a lot from your contribution. Your questions have upgraded the presentation deeper and inspired more curiosity for the students.

I believe you have had an enjoyable morning!

You are always welcomed to our campus as VIP guest or keynote speaker in the future.

Sincerely

Thục

P/S: Happy birthday Thuỳ & hope you enjoy the campus visit as my special gift for a bright new age!

.....

Đây là email của anh áo trắng trả lời cô

Dear Ms. Thục and Ms. Thuỳ,

Thanks for appreciating our presentation. The content of those books is just amazing. I really surprise about the presentations in the morning and our class working hard time also.

And happy birthday to Ms. Thuỳ, wish your next successful year is going to be great happy, healthy and sunny! Thanks for joining our class, your interesting lessons, your point of views, and your little gifts!

Sincerely,

Hoa Nguyen (Rin)

HoaNTSE130135

.....

Còn đây là hồi âm của bạn cô giáo gửi cho cả lớp

Dear Ms. Thục,

Thank you for your amazing birthday gift. The campus tour was an interesting experience that I could learn more about the inspiration, cooperation and uplifting the younger generation. I truly appreciate this unforgettable memory.

Dear SSC102 class,

First of all, you are brilliant. The way you stand, support your friends, confidently share your opinion, throw sharp questions and answers about a topic that not your own major (IT) has truly amazed me. I love to see you again if I am allowed. Keep up the good work and adorable attitude. I look forward to seeing you some day.

To respond to your warm welcome, I have a giveaway for you guys. If you are interested in the books in the attached picture, please contact Ms. Thục as I will leave them at her place for your convenience.

Finally, thank you for your wishes for my birthday. You guys really made my day.

Good night everyone,

Sincerely yours,

Thùy

đi hành lang
hoa giấy

May mắn

C húng ta được sinh ra ở trên đời đã là may mắn rồi, được đi học nữa lại càng may. Ai thấy thân phận bèo bọt hẩm hiu hãy mau mau đến ngay học quán nhỏ xinh của cô giáo để tận mắt chiêm ngưỡng bao la may mắn ở đây mà thêm tin người yêu đời nhé!

Hạc trắng bay bay

Anh thanh niên học với cô một môn, 3 lần quan trọng gặp cô, anh đều mặc một kiểu áo sơ mi màu đen có hình con hạc màu trắng mỏ đỏ bay bay. Lần nào cũng vui vẻ vui. Hẳn đây là áo lấy vía của anh rồi.

Lần thứ nhất là khi anh học học kì 1. Cả lớp được giao mấy câu hỏi, đọc sách tìm ý, thảo luận rồi từng nhóm trình bày câu trả lời đúng chuẩn academic. Ai nấy tăm tắp làm việc. Lớp này cũng là lớp vô tình ngẫu nhiên mà toàn dân học bổng 70%, 100%, lại học ngành tên dài nhất trường Truyền thông đa phương tiện. Anh thì thông minh phát tiết ra ngoài, lĩnh hội kiến thức nhanh như click chuột, nhưng mà anh thuộc trường phái kiến tạo constructivism - học bằng thực hành. Cô đếm thấy anh ngáp đủ 3 cái, vật lên vật xuống tội cái bàn quá, nên mạnh dạn rủ anh đi mua café. Anh không chần chừ, “ừ” hất ra một cái, rút ví đi luôn (không hổ danh dân học bổng, tiền đầy túi).

Đến quán café, anh tỉnh táo đỉnh đạc chọn nước cho cô và dĩ nhiên mời cô luôn ly ấy. Cô còn nhớ rất rõ đó là

một món nước trà có 4 thứ quả hạt 4 màu trái từ vàng sang đỏ, được sắp xếp kết cấu hết sức phức tạp. Trong lúc chờ nước, anh ngồi thẳng, tay mồm mĩm gõ nhẹ theo nhịp nhạc, lưng thẳng đầu thẳng, nét mặt không cười vẫn tươi, như thể đời anh không biết ngáp là gì.

Quang cảnh quán café nhẹ nhàng thoải mái, tường sơn nhiều hình lá và hình cây mát mẻ. Thiệt là không hề cố ý mà cứ vào đây là ý tưởng bay va vào người tới tấp. Cô hỏi anh áo hạc không hề vu vơ:

- Hay là bài tập nhóm lớp mình làm chương trình nhỏ nhỏ mời các bạn lớp khác đến xem nhĩ.

- Hay đó cô!

- Mà phải làm liên quan đến môn học. Lấy chương 16 làm chủ đề, còn chương 1 đến chương 9 làm thực hành.

- Ok luôn cô!

- Anh viết cho cô kế hoạch tổng và báo cho lớp nhé!

- Được cô!

Hai cô trò nhăm nháp mấy cái hạt vàng hạt đỏ trong ly trà không nhớ nổi tên, ngồi xiu cho mát rồi cô cùng hạc trắng tung tăng về lớp.

Từ đó về sau, bài tập nhóm của lớp này đều do anh lo liệu từ đầu đến cuối. Cô chỉ ngồi xem và nhập điểm.

Lần thứ 2 khi anh học học kì 2.

Sáng tầm 10 giờ, cô đang lang thang lướt tờ thư viện kiểm cái gì đọc thì thấy chị văn phòng mặt mộc vầy vầy:

- Cô ơi, có chuyện này nhờ cô.

- Dạ?

- Sắp tới đón tân sinh viên đó, có mấy buổi định hướng, cô tham gia chủ đề “Đọc sách và Nghiên cứu trong đại học” nhé!

- Dạ!

- Ôi, 3.000 sinh viên lận đó cô.

- Dạ!

Sau 3 cái dạ của cô giáo tràn mỡ, nét mặt chị văn phòng giãn ra. 2 phút sau, hai chị em an toạ ở một cái bàn lục giác ba màu trắng cam xanh, một anh văn phòng xuất hiện nhanh hơn phép triệu hồi của Harry Potter đứng ngay đấy, xoè tờ chương trình định hướng tân sinh viên và bản hợp đồng khoán việc ra. Cô điền họ tên vào, kí xet một phát thật đậm. Xong xuôi ai nấy hớn hở, thật là được việc.

Chả mấy khi được làm việc với khối văn phòng, cô giáo tràn mỡ vui đến tận 10 tiếng đồng hồ sau. Khi trời tối hẳn, ở một mình trong phòng ngủ ở nhà ba má đẩy ỉ lại, cô mới giật mình đọc lại thời gian buổi nói chuyện

tới 3 tiếng. Không có đề cương hay giáo trình chống lưng, không có bất kì bài kiểm tra nào khống chế mức độ tập trung của người nghe. Cô bắt đầu lo lắng rằng hơn chục năm tu tập của mình không đủ trình tiếp chiêu 3.000 con dân nước Việt hội tụ về học quán, nhất là họ đang sung mãn hùng hực khí thế học. Cô nhanh trí nhắn tin ngay cho anh áo hạc bay đến giúp. Không ngoài dự đoán, anh chỉ cần báo ngày giờ, địa điểm là “ok cô” không đắn đo, nhanh như tốc độ cô “dạ” với chị văn phòng.

Mấy tuần sau, đúng giờ buổi nói chuyện định hướng, cụ thể là 1 giờ chiều nắng oi ả, anh áo hạc bay xuất hiện cùng nụ cười tươi thân thiện và đôi mắt lém lỉnh thương hiệu, tóc chải gel bóng hơn cái nóng Sài Gòn. Bàn tay múp míp của anh toong teng lỵ chanh tuyết size lớn tặng cô. Thiết cung anh hết mấy vòng Sài Gòn.

Sau khi cô huyền thuyên lý thuyết lý luận được nửa tuần nhang, cô kính cẩn mời anh áo hạc bay giới thiệu bản thân - coi như là đàn anh đi trước - chia sẻ cảm nghĩ, đường đi nước bước cho các em về cách các lớp vận hành thế nào, thi cử, gửi xe, câu lạc bộ, yêu đương, abc... xyz... Anh áo hạc bay tròn trịa đáng yêu, giọng miền Nam hào sảng, đi qua đi lại tự nhiên, cười nhe rất nhiều răng ấm áp, năng lượng hơn chục đứa tân binh cộng lại, anh kể chuyện mém thi rớt mà đời vẫn

xanh rì, cách anh 2 mét còn có cô người yêu xinh xắn vô cùng. Vừa giỏi vừa thân thiện, tình duyên thuận lợi, anh đúng là hình tượng cho các em noi theo. Ôi tuyệt!

Tân binh giờ tay đặt câu hỏi tới tấp, mấy bạn bên văn phòng vui, cô giáo cũng vui, vui nhất là “Dạ thưa cô, em có một câu hỏi cho anh...”

Cô ngồi xuống uống nước chanh tuyết size lớn đây. Nhẹ nhàng!

Lần thứ 3 khi anh học học kì 4.

Lớp Truyền thông đa phương tiện - nhắc lại - toàn dân học bổng - của anh học môn Video Production và hai lớp nữa học môn Media Planning được thầy hoan hỉ giao cho thực hiện liên hoan phim Move with drama. Mấy lớp chia nhóm làm phim ngắn 15 - 20 phút, nhóm anh thì làm hẳn phim 60 phút tựa Kỳ án ánh trăng, chuyển thể từ tiểu thuyết.

Anh đích thân mời cô đến xem phim để đạt chỉ tiêu kéo được 10 người tham dự. Cô vốn rảnh rỗi và thích ngồi không nên hết việc là quẹt thẻ thang máy lên hội trường B xem phim (phải khoe có cái thẻ vào đây vì chỉ giảng viên ưu tú mới có thẻ đi thang máy, sinh viên phải đi bộ). Cô mới lú đầu vào hội trường đã bị ngay hai anh mặc áo đồng phục nhân viên hậu trường kéo lên ghế hàng 3, ấn vào tay một chai nước suối, sau đó là một mặt bàn bánh quy tròn, bánh quy kẹp kem, bánh

phomai que, bánh quế socola. Cô ngồi xem phim từ 2 giờ 45 phút chiều đến 7 giờ 45 phút tối. Bánh và nước được tiếp tế liên tục. Không chỉ có phim hay để xem mà mỗi trong người cô cũng được chăm sóc chu đáo.

Một ngày xem gần chục phim đủ chủ đề từ tình yêu đến tình không yêu, trầm cảm đến cố tình gây thương, giả thời thượng đến trẻ hoài cổ... ai ai cũng mặc đồ đẹp hơn đồ mặc vào lớp hàng ngày, từng nhóm làm phim đi lên sân khấu cùng nhau nghe ban giám khảo nhận xét, nét mặt cũng nghiêm nghị phấn khích giống nhau. Lấp la lấp lánh! Anh thanh niên mũm mĩm đứng giữa ekip làm phim, mặc áo hạc trắng bay bay, cũng lấp la lấp lánh!

Cô giáo hơi chạnh lòng, lạc lõng. Xem phim không hiểu mấy, nghe nhận xét cũng không hiểu mấy. Thời những con người non nớt đứng trên bục sân khấu cao 1 mét kia chưa có nếp nhăn học hành đã qua cái vèo, mới gần 12 tháng chứ mấy. Chúng không làm bài tập nhóm mà làm phim, tự định danh là Lưu Ly sản xuất đội với nhà sản xuất, diễn viên, đạo diễn, quay phim, dựng cảnh, đạo cụ,... chúng đón cơn mưa lời phê và lời khen với thái độ cầu thị. Cô giáo nghiêng đầu cắn miếng bánh cuối cùng, bắt tim cho chúng, và giờ ngón tay cái chúc mừng thầy giáo có đội hình làm phim trong mơ, chúng mê làm phim như thầy mê dạy.

Chưa biết lần sau gặp anh chàng may mắn là lần nào nhưng có hai chuyện cô chắc chắn:

1. Cô sẽ được mời ăn hoặc uống;
2. Anh sẽ mặc áo sơmi đen có hình hạc trắng bay bay.

*** Nhóm chuẩn bị teabreak ơi,
mong mùa phim lần sau có thêm coca lạnh
thay nước suối thì xuất sắc!

Quý nhân

Thuở mới nhận việc ở học quán này, mọi thứ còn bỡ ngỡ. Cô giáo chỉ quen dạy nhỏ nay bắt đầu dạy lớn. Trường lớn, trò lớn, bài vở lớn. Rất may dù tràn mỡ mà tâm tính hiền từ, chuyên tâm tu tập từ nhỏ, cô giáo hay được quý nhân giúp đỡ. Xin kể nhẹ ra đây câu chuyện cô được vị huynh đài ở học quán mới gặp lần đầu đã ra tay tương trợ không mong hồi đáp. Rất mong câu chuyện nhỏ này là điểm sáng niềm tin ở môi trường sư phạm cho ai đó nhằm nhe bước chân vào chốn này.

Số là cô giáo được sếp giao cho dạy môn mới, cuốn giáo trình tiếng Anh 1,7 kg đọc 17 lần mới chớm hiểu ý của tác giả đoạt giải Nobel. Biết trước điểm dữ khó tránh, núi cao khó trèo, môn mới khó dạy, cô đã lo cúng kiếng kê lương 2 tuần trước học kì mà cứ đến giờ môn học thánh thần gọi tên là căng thẳng không thể tả.

Cũng trong một ngày hứng nằng không thể tả, cô giáo đang mong thần linh phương nào biến hoá cho hôm nay là buổi học cuối, vừa có lương vừa không phải dạy gì nữa, thì thấy tiền bối nhỏ đang đi ngược chiều

tiến lại phía mình. Vị huynh đài này nhỏ tuổi hơn cô giáo nhưng tuổi nghề gấp 3 lần nên cô một mực kính cẩn. Tuổi trẻ tài cao, tóc xanh cầm ngọn, thân thủ nhanh nhẹn và không thiếu thông thả của kẻ đã trải qua biến cố cuộc đời. Tiền bối nhìn thấy vẻ thiếu nã của cô đã lập tức đoán ra uẩn khúc đằng sau, người chủ động mỉm cười bằng ánh mắt, chào bằng lời nói, hỏi thăm bằng tấm lòng. Dưới đây là cuộc trò chuyện chị chị em em đầu tiên, khởi nguồn cho rất nhiều đối thoại sau này:

- Thầy ơi thầy có dạy môn OMG không?

- Chị dạy tới chương mấy?

- Hôm nay là chương 5 rồi mà mình thấy môn này khó quá!

- Chị cho sinh viên làm hoạt động nhiều lên. Môn này có chương 3, 5, 7 là trùng với môn BCD, mình cho sinh viên thuyết trình rồi nhận xét thôi. Chương 2, 4 dạy chung cho hoạt động vào cột điểm cá nhân. Mấy chương cuối cho đọc bài báo và yêu cầu sinh viên tóm tắt cho mình nghe.

- À, cảm ơn thầy.

- Có gì đâu, có gì chị cứ nói em nhé! Lớp em đối diện nè.

Cô giáo nghiêng mình chào tiền bối nhỏ, ai về lớp nấy, trong lòng đã có hướng giải quyết học kì này, và

thấy trước nhiều đêm không ngủ. Về lớp, hộp email của cô báo có email mới từ tiền bối, đính kèm file bài báo kèm câu hỏi bài tập từ chương 5 đến chương 15, không file nào bị lỗi. Vũ trụ ngưng đọng một giây để cảm nhận trọn vẹn lòng biết ơn của tấm thân trần mỗ này. Cô giáo ngẩng đầu lên, nhìn mấy anh mấy chị học trò đang ngồi đó, ngây thơ tươi trẻ. Nét thanh xuân ấy từ giờ học này có thay đổi không nhỉ? Bất giác cô thấy toàn thân nhúc nhích. Nắng chiều kéo khoé miệng cô sang hai bên, độ ẩm không khí đè mi mắt cô xuống lim dim, và khí lạnh phòng học 26 độ điều khiển những ngón tay ú như con rối gỗ nhanh mấy chữ cảm tạ bảo vật của tiền bối nhỏ.

Từ phút giây nhận được chiếc email định mệnh ấy, cô giáo biết chỗ lấy đáp án chuyên môn, quản lí lớp, cách chấm, ra bài tập, xử lí tình huống... đến giờ hơn một năm vẫn luôn nhận được đáp án ngan ngát mùi nhang.

Nắng rất ấm.

Cô giáo lại chăm chỉ đi chùa.

Công tử da đen

Đây là chuyện về người đàn ông Đông Nam bộ da đen, răng không hề đều, tóc mái ngố, râu thưa. Điểm sáng của nhân vật này chính là tấm lòng hiem có dịp bày tỏ.

Anh học với cô một môn hai lần.

Lần đầu: thời gian thấm thoát thoi đưa, chưa kịp làm gì đã hết học kì. Buổi cuối tạm biệt nhau anh mới nhả nhẹ một câu “hẹn gặp cô kì sau”. Từ nói năng, đi đứng, nộp bài, anh luôn toát lên phong thái tiêu chuẩn người bản xứ Nam bộ, ung dung, ít ưu phiền. Học đi học lại một môn không bao giờ làm anh sống sót thoải mái.

Năm sau, trang nam tử này y hẹn lại gặp cô. Ngoại hình anh không thay đổi gì cả, chỉ là khuôn mặt chịu nhiều nắng gió nổi bần bật giữa đàn em roi rói năm nhất.

Chuyện chẳng có gì cho đến khi có gì, là vào hôm anh da đen đi cùng xuống cầu thang và dắt xe cho cô:

- Lốp mình ngoan ghê, bài gì cũng làm.

- Kì này cô không cho làm chủ đề tự chọn hả cô?
Làm theo sách làm biếng đọc lắm.

- Cô cũng thấy vậy.

- Máy đứa ở Hà Nội với ở tỉnh á, tụi nó lên lớp rồi về phòng trọ thôi á, buồn lắm. Kì trước cô cho nhóm 3 người thuyết trình chủ đề tự chọn vui hơn á cô.

- Vậy hả?

- Đúng mà cô!

- Mà nửa học kì rồi, thôi để kì sau cô chỉnh lại.

- Hè hè hè...

Nhưng tâm lý của cô giáo mong manh chưa ổn định dễ xao động đâu chờ được đến học kì sau. Ngay buổi sau cô đã liền tay đổi đề quiz trắc nghiệm thành tiểu luận nêu quan điểm cá nhân rồi. Như vậy anh chị không cần nhớ nhưng chữ nghĩa gì trong giáo trình cả, chỉ ngồi cảm nhận không khí lớn vồn quanh mình, để yên cho kí ức quay về là viết được 500 chữ "chứng minh luận điểm sau bằng kinh nghiệm bản thân". Thật là thú vị. Cô sẽ được đọc 30 câu chuyện từ lâu đài cung điện đến đồng ruộng non cao, đầu đường xó chợ. Đời đi dạy thú vị biết mấy.

Đến bài tập nhóm, dĩ nhiên cô lại hỏi ý anh da đen vừa giàu kinh nghiệm vừa dễ mở lòng:

- Sắp Noel rồi kìa!

- Lốp mình nam không à, chán lắm cô.
- Chán thì anh làm gì đi chứ!
- Làm có được gì không cô?
- 25% điểm
- Dạ cô chờ em chút!

15 phút sau, anh da đen lên một chiếc kế hoạch cụ thể không kê hở cho 4 nhóm trong lớp, tựa bài là *Vài lần đón đưa*.

Nhóm 1: truyền thông cho kiều nữ trong trường tham gia đăng kí nhận quà Giáng Sinh là một ngày đưa đón đi học miễn phí;

Nhóm 2: gây quỹ cho nam nhân trong lớp mua xăng;

Nhóm 3: ghép đôi kiều nữ và nam sinh có trùng giờ học, địa chỉ gần nhau để thuận tiện đưa đón;

Nhóm 4: tổ chức buổi báo cáo bài tập thành party.

Cô giáo đã không nhận được bất kì câu hỏi nào về vận hành bài tập lớp lần này, chỉ có anh da đen quay bên này bên kia hướng dẫn cho 27 đàn em rậm rạp xong việc. Cả lớp 10 điểm!

Hoàng tử ngôn tình

Anh ngầu nhất lớp. Anh chẳng nói chuyện bao giờ, tương tác bằng cái gật đầu thôi mà ai cũng biết giọng anh tông trầm. Anh để râu, kiểu lười không cạo, có tua tủa cũng không làm bầu trời bớt xanh, tóc dài xoắn nhẹ trước chạm chân mày sau chạm cổ áo, áo thun màu khó hiểu, áo khoác jean xanh bạc thập thiên 1990, loại có những viên chỉ dày màu nâu đậm. Bộ vía đơn giản có chọn lọc này lập tức cho người mặc nó một quá khứ giàu tình cảm chứa đựng hơn một chuyện sầu, loại bi ai không hiếm gặp nhưng khó vượt qua ấy, còn hiện tại của chàng ta rõ là rối rắm bế tắc mà chủ thể không hề nghĩ ngơi than vãn lấy một phút giây. Chàng trai ngôn tình phong trần gai góc bên ngoài một mình chống chọi với thế giới mà thiếu vắng tình yêu ngọt ngào.

Phải nói là tả hình tả tâm anh chàng hết mấy cơn mưa cũng không đủ. Những anh như thế này ở học quán không thiếu. Cô giáo phúc phận được diện kiến một anh như thế ngồi ngay bàn 3. Dưới đây là cuộc trò chuyện hiếm hoi của cô với anh ở hành lang:

- Cô ơi, như cô thấy, em không thích môn của cô lắm.

- Ủa cô thấy rồi.

- Máy nay công việc ở công ty hơi nhiều, em vắng quá 20% rồi.

- Ủa không sao, anh nộp bài đầy đủ, đúng hạn là được.

- Dạ cảm ơn cô, còn một việc nữa.

- Ủa?

Rồi anh kể anh đang sống với mẹ, về công việc mơ ước của anh làm thiết kế game, và mẹ anh không thấy tương lai gì ở đấy. Như những bà mẹ Việt Nam sinh trước năm 1975 không lớn lên cùng công nghệ với máy tính nhẹ hơn 2kg kết nối internet không dây, đụng vào chữ game là người ta thấy lo lắng. Tất nhiên mẫu hậu phản đối quý tử duy nhất chọn game làm công việc toàn thời gian, còn quý tử đương đứng ở ngã ba rằng nên theo con tim hay theo mẹ?

- Em có nói với mẹ về game em muốn thiết kế chưa?

- Em ít nói chuyện với mẹ lắm, ngồi xem phim thì không cần nói nhiều.

- Thế tối nay em có đi làm không?

- Em định xem phim với mẹ thôi. Hôm nào không phải đi làm khuya thì em coi phim với mẹ.

- Hay là tối nay hai mẹ con xem mấy video company tour đi? Xem chương trình giới thiệu “A day at Gameloft” ấy, lát cô gửi link cho nhé!

Mất anh chàng sáng lên một chút, vai thả lỏng một chút.

Sau buổi đó anh không vào lớp nữa. Cô cũng không có dịp gặp lại anh ở trường. Sinh viên năm cuối hành tung thật sự bí ẩn nên cô cũng không biết anh có cùng mẹ xem cái video nào về ngành công nghiệp làm game không. Cô tin chàng trai ấy sẽ hạnh phúc. Anh ấy có đầy đủ hai yếu tố của người hạnh phúc: một là biết bản thân yêu thích công việc gì, hai là có tình thương mẹ rộng lớn. Tại sao ư? Vì khi cơ thể, trí não mệt mỏi và cuộc đời rối bời, chỉ cần nghĩ về mẹ là mọi thứ sáng rõ ra ngay.

Những
đức tính tốt

Hãy đối mặt với khó khăn khi chúng còn dễ dàng; hãy hoàn thành việc lớn bằng nhiều hành động nhỏ.

Đạo đức kinh - Lão Tử

Gọn gàng

- Mong học kì tới tuyển thêm được người, lão già sẽ chỉ dạy môn lý thuyết thôi.

- Sao vậy thầy? Em tưởng dạy thực hành thì sinh viên làm bài tập nhiều, mình ngồi nghỉ nhiều hơn, chứ môn lý thuyết phải nói nhiều mệt lắm thầy.

- Nói ít hay nhiều là do mình thôi. Dạy lý thuyết thì tôi chỉ cần bỏ điện thoại vào túi quần, mang theo sợi dây sạc, cắm điện thoại vào máy chiếu là xong. Môn thực hành phải mang theo laptop nặng.

- À dạ.

Cô giáo nhớ lại chiều nay đi hội thảo ở trường bạn, nữ giáo sư xinh đẹp có sổ công trình nghiên cứu đồ sộ cũng chỉ mang một cái balo da màu cam sành điệu, một cái usb để gửi bài powerpoint cho văn phòng, rồi cả buổi workshop chuyên môn sâu hun hút ấy chỉ có 4 slide - 1 slide hình, 1 slide dàn ý có 3 dòng, 2 slide đồ thị.

Nhớ lại các bậc tiền bối cũng chỉ gói ghém ý tưởng to lớn của họ trong một cái hình đơn giản.

- Thang nhu cầu Maslow: hình tam giác 5 tầng;
- Quy luật thay đổi của Kurt Lewin: 3 cục nước đá;
- Thuyết hình thành nhóm của Tuckman: 5 bậc thang;
- Vòng tròn cảm xúc Plutchik: 3 hình tròn lồng vào nhau;
- Dụ ngôn hang động của Plato: hình cái hang và cái lỗ leo lên mặt đất.

Cô giáo ái ngại nghĩa lại mớ túi linh kinh mình chuẩn bị cho ngày mai, cái nào cái nấy không dưới 2 kg: balo đựng laptop và dây sạc các loại, túi vải đựng giáo trình và sổ, hộp bút, hộp kính, hộp trang điểm, chìa khoá nhà, túi đồ ăn trưa. Thật đáng hổ thẹn.

Cô liền tay thu gom dọn dẹp đồ đạc, bỏ hết mấy thứ mang theo cho yên tâm ở nhà. Nhìn đồ nghề đi làm gọn gàng đã tự thấy mình trưởng thành hơn, cô yên tâm đi ngủ.

Sớm

Số là các bậc đại học sĩ ở học quán của cô giáo là những nhà leo núi cự phách, cứ leo lên đỉnh núi nào là kiếm núi khác leo tiếp. Núi các học bá leo biến hoá khôn lường, vô hình trong trí tưởng tượng bao la nhiều góc nhiều chiều của họ, được vẽ nên thành sơ đồ, mô tả trong email, xây thành kế hoạch quý với chỉ tiêu năm. Trong những công trình mơ ước ấy có hẳn một mục dành cho giảng sư cấp quền như cô giáo. Vinh dự lắm nên tấm thân nhiều mỡ này hết lòng phụng sự. Đó là chương trình đào tạo nội bộ: mỗi giảng sư được yêu cầu hoàn thành một chương trình chuyên môn tự chọn trong danh sách học quán đưa ra, học lấy chứng chỉ rồi nộp chứng chỉ cho văn phòng trước ngày 30 tháng 11. Bởi ai cũng cần động lực làm việc và thời cơ chín muồi nên nửa đêm 30 mùa đông năm nào hộp email văn phòng cũng vô cùng bận rộn.

Những tưởng ai cũng chờ nước cao nhảy cho ngẫu, cô giáo thuở còn non xanh chờ hẳn đến ngày 30 mới học để kiểm tra luôn tốc độ máu chảy trong não và gia

tốc neuron thế nào. Hai năm liền cô đều gửi chúng chỉ trước nửa đêm 30.

Ngày 1 tháng 12, trong phòng nghỉ giảng sư, các vị sư thúc sư bá bàn tán về hạn nộp chúng chỉ đêm qua, trao đổi tên những chương trình hay, so sánh chương trình của các nhà cung cấp khoá học khác nhau,... không ai không nộp chúng chỉ cả. Ở góc phòng, yên ắng và thông dong, một vị sư huynh thờ ơ ra mặt. Sư huynh vẫn còn trẻ tuổi, mình hạc xương mai, ăn vận giản dị quá đáng so với các giảng sư ở đây (vốn dĩ chúng tôi đã giản dị 5 phần so với dân thành phố), thời trang và xu thế chưa từng làm sư huynh bận tâm, đi đứng nhẹ tênh, cử chỉ khoáng đạt, nét mặt tươi cười niềm nở của người toàn tâm hướng nội.

Cô giáo hơi lấy làm lạ, đành thu can đảm sót lại cuối chiều hỏi sư huynh:

- Sư huynh học online xong chưa ạ?
- Tôi học xong rồi.
- Dạ. Mà sư huynh học môn gì vậy?
- Tôi không nhớ nữa. Tôi học hồi Tết, biết phải nộp chúng chỉ nên Tết nghỉ mấy ngày tôi làm luôn 3, 4 cái rồi.
- Tết? 10 tháng trước
- 9 tháng chớ!

- À dạ.

Cô giáo luôn kính trọng sư huynh giờ đây thêm muôn phần kính nể tinh thần nhìn xa trông rộng của huynh. Nhìn trước và hành động trước cả năm, bảo sao lúc nào sư huynh cũng ung dung tự tại, lững thững như mây mùa hè, dịu dàng như gió mùa xuân, chả có hót hơ hót hời hợt như cô giáo chạy qua chạy lại mà chẳng đốt được tí mỡ nào.

Học theo sư huynh, từ năm sau, mùa Tết của cô giáo có thêm một việc rất ý nghĩa.

Thanh đạm

Mùa làm đề, ai cũng phải làm đề, cơ mà không phải ai cũng căng thẳng, hốt hoảng, quay cuồng...

Giờ ăn trưa trong phòng giảng viên ngập nắng.

- Sao không ăn đi mà vừa ăn vừa làm? Đau dạ dày bây giờ.

- Dạ em làm đề cho kịp.

- Chiều nay phải nộp đó.

- Dạ em biết.

- Ráng lên!

Sư tử chồm quay đi, tóc uốn nhẹ bồng bềnh, dáng siêu thể thao, thân hình nhỏ nhắn, khuôn mặt thanh tú trang điểm cẩn thận chuẩn văn phòng phá cách vô cùng bùng nổ. Sư tử hơn cô giáo vài tuổi, số lớp dạy gấp rưỡi, còn hướng dẫn mấy nhóm đồ án tốt nghiệp nữa, mỗi ngày một bộ váy vừa chuyên nghiệp vừa tươi mới, nước hoa hàng tuần chuyển hương từ nhiệt đới sang ôn đới, từ mùi gỗ hiếm phương Đông đến hoa ngọt cỏ

xinh Nam Âu. Đây chính là mẫu phụ nữ xinh đẹp, hiện đại, có tình yêu, có sự nghiệp trong phim Hàn. Cô giáo ngấm sư tử dời bước đi ăn trưa ở canteen mà hồ thẹn nhìn lại mình: tóc tai toi bời, bài luận chưa chấm, để còn vài chục câu, áo thun bạc, quần jean cũ, lỗi nhất với tấm thân này là sặc năng lượng cho nó bằng sandwich trứng ngỗng và 3 lon café sữa. Ngưỡng mộ sư tử quá, cô giáo hít một hơi cất lời:

- Sư tử, cho em hỏi!

- Ừm?

- Sư tử làm để lúc nào vậy? Nhà sư tử cách trường xa gấp đôi nhà em, nhà bao việc, dạy nhiều lớp nữa mà lúc nào sư tử cũng đẹp như đi ăn cưới, lại còn xong việc trước hạn những mấy ngày?

- Thì tớ làm mỗi ngày một ít. Cứ mở máy tính để trên bàn ăn ấy, lúc luộc rau bật bếp để nổi đấy, vừa ngồi soạn mấy câu để vừa trông bếp luôn, chứ đứng cạnh cái nồi làm gì!

- Vậy tuần này nhà sư tử ăn rau luộc suốt hả?

- Ăn luộc cho nhẹ người, tốt mà.

- À dạ.

Tóm tắt sơ lược nhân vật làm để trong lúc luộc rau này để nhân gian thêm phần nề phục: 1 chồng, 3 con, 1 mẹ chồng, 1 mẹ đẻ, 2 em gái, 5 cháu nhỏ, 1 vườn lan

trên sân thượng tám cỡ quốc gia, 7 lớp, 3 nhóm đồ án, 2 môn hướng dẫn online, tổ trưởng chuyên môn xuất sắc mấy năm liền, đàn em phục sát đất, học trò nể tài trí của sư phụ ngất ngây, giảng bài bay bổng như hoạ mi, xuống điểm dứt khoát như mặt trời lặn, làm đề siêu chuẩn, soạn chương trình đào tạo cực nhanh, bắt trend fashion nhanh hơn lớp trẻ, thần thái ung dung ngời ngời.

Cô giáo cảm tạ sư tĩ, chúc tĩ có bữa trưa ngon miệng, còn mình tiếp tục cắn sandwich nguội và mong thời gian ngừng trôi để làm đề cho kịp.

Chiều muộn hôm ấy, bấm nút gửi đề xong, lưng mỏi mắt mờ, cô giáo phi xe Lead đổ vào siêu thị điện máy mua ngay cái nỏ xịn về tập lược rau.

Tưm lất

Kể ra học online thì có thêm phần lớp này mời lớp kia sang cùng học, mở talk show, webinar, làm poster rất hoành tráng. Cô giáo cũng dầm tuấn vài tháng nhận được một lời mời tham gia talk show của lớp hàng xóm. Đây là chiếc email rất dài, tầm gần 700 chữ, hơn 2 tờ A4 xiu, được trình bày công phu không lỗi đánh máy, chỉ có lỗi chính tả rải rác đó đây.

Đại khái đại diện lớp hàng xóm tự giới thiệu bản thân, xuất xứ, mô tả nội dung talk show tầm 500 chữ bằng quốc ngữ. Cô giáo không dám lơ là thư của quý anh, cô nốc nửa ly café, đọc đi đọc lại hai lần mà vẫn không thể nắm bắt ý tưởng siêu dài của quý anh. Cô hít sâu mạnh dạn trả lời email cho anh rằng xin hãy tóm tắt thật đơn giản ý của quý lớp. Không ngoài dự đoán, quý anh cao tay, thích dài thì dài mà ngắn thì ngắn. Do vậy, cô nhận được email hồi âm gãy gọn như sau:

“dạ, chả là em định nhờ cô làm diễn giả project môn SSG của em, tụi em làm về talk show, chủ đề về khoảng cách của những thế hệ với nhau. Thầy nói nếu mà phối hợp được với một nhóm bên lớp cô thì sẽ tuyệt vời hơn,

tại tới ngày đó, cả hai lớp cùng vào chung một google meet, có thể xem cùng nhau, KPI của bài project cũng tăng lên...”

Không hổ danh tuổi trẻ thẳng thắn, thì ra là nhờ cô chạy KPI nâng điểm.

Anh đại diện còn biên kĩ trong thư là:

Yêu cầu về phía diễn giả:

Để cô có một sự chuẩn bị tươm tất nhất cho sự kiện sắp tới, tụi em sẽ cố gắng gửi script cho cô trong thời gian sớm nhất.

Tuyệt vời! Yêu cầu như vậy là hoàn toàn không có yêu cầu. Cô chưa nhận lời mà anh chàng đã nghĩ xa đến ngày talk show chắc chắn cô sẽ hiện diện. Lớp hàng xóm đã có hẳn script lời thoại quá chu đáo và cô được mời chính xác là đóng vai diễn giả chứ không cần diễn thật - cô giáo tràn mồm chỉ cần đọc thoại có sẵn thôi, không cần hiểu nội dung chi cả. Ôi cảm phục những sinh viên lớp hàng xóm tươm tất quá. Tuy nhiên caféin chạy trong não nhắc cô slogan của trường là học thật - thi thật - thành công thật, nên diễn giả như vậy có lẽ không hay. Thật tâm khi không hiểu kĩ chủ đề buổi nói chuyện thì cô giáo khó lòng hoàn thành vai diễn giả tươm tất cho được. Nghĩ đi nghĩ lại, cô đã biên thơ từ chối lớp hàng xóm, lòng không hề áy náy vì những người tươm tất với công việc chắc chắn sẽ có chương trình suôn sẻ.

Kìm chế

Covid đang vi vu khắp nơi, còn cô giáo đang hùng hục dạy online. Đang dạy ngon thì một tên hét ầm vào mic là:

- Cô, cô điểm danh cho em, nhà em cúp điện, em đang vào lớp bằng 3G.

- Cô điểm danh xong rồi, vắng 6 buổi không sao đâu.

- Cô ơi...

- Chúng ta tiếp tục học nào.

Hả hê vì hành hạ được thằng nhóc con nhà người ta chưa đầy 4 phút thì ông trời có mắt, quả báo không cần đợi lâu, cả hẻm nhà cô cúp điện. Điện thoại thì hết tiền không còn 3G để mở google meet. Thôi xong, quả này dạy bù cuối tuần là cái chắc.

Không cái đại nào bằng cái đại nào.

Ông bà dạy cấm có sai, không được ức hiếp người yếu thế, phải luôn kìm chế bản thân. Từ nay cô giáo tôi xin ghi lòng tạc dạ không bao giờ đánh văng bất kì anh chị nào tên Phú. Xin hứa!

Chậm là nhanh

Diễm phúc chốn học quán đông đúc này chính là luôn có người sẵn lòng chỉ dạy tường tận cho ta đường đi nước bước để cuộc đời lửa đạn nhẹ nhàng hơn. Xin ghi lại đây bài dạy kĩ thuật bảo vệ thể lực của sư huynh Hải Phòng đáng yêu.

- Khi sư muội mệt quá thì đừng dạy nữa, hãy để đồ đệ tự dạy nhau. Ta chỉ làm đoạn đầu và đoạn cuối. Đoạn đầu là đưa yêu cầu bài tập nhóm cho đồ đệ, giải thích cặn kẽ yêu cầu. Cho các môn đệ ngồi thành vòng tròn nhỏ để thảo ra bản nháp bài tập đầu tiên. Sau đó cho đại diện của từng nhóm mang bản thảo đó sang các nhóm khác trình bày sao cho đồng môn hiểu và lấy nhận xét về.

- Dạ!

- Trong lúc tranh cãi hăng lên, ý tưởng của đồ đệ bay qua bay lại, tên bay đạn lạc khó tránh. Sư muội đừng đứng ra dàn hoà hay góp ý. Thực ra đồ đệ cần thời gian chiêm nghiệm, nếu sư muội đưa ra kết luận cho chúng luôn tức là đã giành mất phần hay nhất của việc học: tự tìm ra chân lý.

- Ôi việc này nghe tưởng dễ nhưng mà khó, thường thì muội không đủ kiên nhẫn chờ chúng đồ đệ tìm ra kết luận.

- Chính chúng ta phải tin đồ đệ, tuy nhìn chúng có vẻ ngây ngô ngổ nghịch nhưng chúng đang cất lực làm việc đó. Muội yêu cầu mỗi nhóm ghi lại nhận xét góp nhặt được, buổi thứ 2 cho từng nhóm trình bày lại bài tập xem chúng có tiếp thu những ý kiến của đồng môn mà chỉnh bài theo hay phát hiện ra những ý kiến đó là nhất thời nông nổi? Được vậy thì đồ đệ mới vừa điểm tinh vừa hiểu bài của chính chúng hơn.

- Còn phần muội?

- Không lo. Buổi thứ 3, khi bài tập của từng nhóm đã được sửa đi sửa lại, đến tay muội thì từng bài tập đã là một tác phẩm rõ ràng, muội đọc qua bài của chúng một lượt, những lẩn cấn lộn cợn đã được lọc bỏ, còn lại tinh túy chất lọc sau một tuần tranh cãi đào sâu mà thôi. Muội chỉ cần gọi đại diện từng nhóm, hỏi nhẹ 3 câu để đồ đệ có cơ hội giải thích lại bài tập chúng làm cho muội nghe. Thế là biết ngay chúng có hiểu chúng đã làm gì hay không. Ai hay ai dở cũng lộ rõ.

- Dạ. Muội còn một chuyện muốn thỉnh giáo sư huynh.

- Sư muội cứ nói!

- Sư huynh có gặp đồ đệ nào xuất sắc cứ nhất nhất muốn làm bài tập nhóm một mình không?

- Đã giỏi thì phải giúp người, nếu không sẵn lòng chia sẻ cái hay của ta cho thiên hạ cùng tiến bộ thì khác nào nghe nhạc hay ở căn phòng toàn người điếc, thưởng hoa đẹp cùng người mù màu. Cuộc sống như vậy quá là mất thi vị. Hơn nữa, việc nhỏ có thể cậy trí mình hơn người mà tự làm hoàn mỹ, việc lớn không thể cậy sức một người mà hoàn thành trong đơn độc. Những đồ đệ thích làm việc đơn độc thường rất thông minh nhưng thiếu nhẫn nại với đồng môn, đến chuyên ngành 2 khi được giao bài tập lớn cần 4 - 5 người hợp sức, chúng sẽ mau chóng nhận ra chân lý ba cây nên non của tổ tiên thôi. Tuy ban đầu trong quá trình làm bài, chúng phải tập đi chậm lại, kéo các bạn cùng tiến, có vẻ như tiến độ chung bị ảnh hưởng nhưng kết quả cuối cùng của cả nhóm thì vô cùng đáng nhớ.

- Dạ, muội đã thông suốt. Xin đa tạ sư huynh.

- Không có chi. Sư muội đi thông thả.

Lâu lâu ngớ ngẩn cũng không sao

Cô giáo nhiều mỡ hay xem mấy trang Facebook quen chuyên bán sách cũ để chọn mua theo chủ đề cho tiện, giá cả càng tiện hơn nhà sách mới, có nhiều cuốn tìm trên Tiki cũng không còn. Thịnh thoảng may mắn còn vớ được cuốn có đóng dấu của tủ sách gia đình nào đó bằng mực đỏ đã phai màu, hoặc có lời đề tặng của tác giả, hoặc mấy câu ghi chú ngộ nghĩnh ngốc nghếch của người chủ cũ. Sách cũ bạc bạc và nhăn nhăn chứ cho cô giáo cảm giác thân mật với cuốn sách hơn là mấy cuốn bọc nilon còn tinh tươm vừa xuất xưởng từ nhà in. Thịnh thoảng cô giáo vẫn hay xin mấy anh mấy chị vài phút để giới thiệu sách hay hay mà cô giáo đọc xong không nhin được phải khoe ngay. May mắn là chưa lần nào cô xin nói chuyện về sách mà bị từ chối, hơi lạc đề cương môn học xiu nhưng vẫn mang tiếng chia sẻ xây dựng cộng đồng đại học vững mạnh.

Hôm qua cô lại đọc được *Phẩm cách quốc gia* của Fujiwara Masahiko hay quá, đành tặc tử không nhận được mà sáng nay mang cuốn sách vào lớp giới thiệu ngay.

Cuốn sách có nhiều phần nhấn mạnh con người nên chú trọng nội dung chứ không phải hình thức, một trong những hình thức ấy là tiếng Anh - phát âm hay, ngữ pháp xịn mà yếu lý lẽ hay trống câu chuyện thì thật vắng cái duyên. Ôi được một người ở xứ Doraemon bênh vực Vietlish đậm chất Tân Bình, cô giáo cảm khái biết ơn dịch giả Nguyễn Quốc Vương và Nhà xuất bản Phụ nữ Việt Nam đã in hẳn 4.000 cuốn này phát hành khắp cả nước.

Đến mục "Môi trường xuất hiện thiên tài", trang 218, tác giả kể về thần đồng toán học Ấn Độ Ramanujan ở Kumbakonam phủ kín bởi nhiều ngôi chùa tráng lệ được xây từ thế kỷ thứ IX. Chính thành phố thôn quê đẹp cổ kính lộng lẫy đã nuôi dưỡng tâm hồn nhà toán học phát minh ra 3.500 công thức toán này, dù thôn quê cách thành phố lớn Madras 200km. Cô giáo ngừng lời, lơ mơ tưởng tượng về mấy ngôi chùa to to chóp nhọn dát vàng, buột miệng hỏi một câu địa lý ngớ ngẩn bằng thần thái ngờ nghệch:

- Hai thành phố cách nhau 200km thì bằng Sài Gòn đi đâu?

- Đi Cần Thơ.
- Đi Hồ Tràm.
- Vũng Tàu mà!

Tên ngồi bàn đầu ăn vận đen thui chắc nịch là Vũng Tàu vì hắn đến từ đó.

Một tên cũng gốc Vũng Tàu ăn mặc kín đáo và kín tiếng ngồi góc lớp, không nói gì, chỉ liếc nhẹ xem người vừa lên tiếng nhắc đến đất nhà mình là ai.

Cô gật đầu cảm tạ anh bàn đầu đã cập nhật kiến thức phổ thông cho cô, bỏ qua phần ngớ ngẩn địa lý của mình, cô giáo tiếp tục thao thao trảm trở về cuốn sách và tầm quan trọng của môi trường xung quanh đến năng lực con người. Chẳng may như vậy đã dắt vào chương hai về “Văn hoá công sở” từ lúc nào...

Bảng đi một thời gian, sau này nghe đồn hai chàng trai xứ biển dọn vào ở cùng nhà trọ, thực tập cùng công ty, yêu cùng một người con gái. Không rõ cô gái trúng số nọ chọn ai nhưng cho đến lúc ra trường thì hai anh chàng vẫn thường đi chơi billard với nhau.

Đây chỉ là một trong nhiều nhiều lần cô giáo hay xin không thì giờ nói huyền thuyên về sách và hỏi mấy câu ngớ ngẩn trước các anh các chị, nhưng nghĩ ngớ ngẩn như vậy cũng không hại gì, vì cuộc sống cần như thế để kết nối những cuộc đời khác.

Mình
đang làm
cái gì thế?

Ai sống lâu trong thế giới đại học - dù là người học hay kẻ dạy, đều không nên tiếp xúc nhiều với y học thần kinh, nếu không 80% sẽ bị chẩn đoán là mắc bệnh tâm thần rối loạn cảm xúc: tự tôn công việc, tự hào giả tạo vì dạy ra cái đứa giỏi hơn mình gấp trăm lần mà nếu không gặp mình thì có khi nhân vật ấy còn giỏi sớm hơn, tự ti chưa làm gì ngon lành và học kì nào cũng ẵm ấp lỗi, cái thứ lỗi nguyên rửa đáng lẽ mình có thể làm nó bớt lỗi hơn.

Khoảng trống

Sau kì giãn cách khá khá tuần, tất cả trở lại trường. Chỉ cần đến ngày thứ 3 là cơ thể cô giáo vận hành lại quy trình trước nghỉ dịch mà không cần một xiu nỗ lực nào. Cô giáo ưu tú tràn mỡ đi làm đúng giờ, dạy đủ bài, điểm danh đảng hoàng, nộp điểm không lỗi. Cô vẫn ăn bánh giò hai trứng cút, sandwich xúc xích, bánh mì socola, vẫn uống café nhiều sữa đều đặn không hề bỏ bữa, mặc quần áo phù hợp với nơi cô đi đến. Cô gặp chừng ấy con người, học trò và đồng nghiệp đi ra đi vào. Ai ai cũng làm việc, dạy dạy học học. Cô cũng thế. Cô cũng đang làm việc, tuân thủ luật giao thông, đóng thuế đầy đủ đầy thôi. Cô còn sợ giãn tĩnh mạch, tối chần đạp xe quanh khu nhà, tối lẻ đi bơi ké cái hồ trong chung cư nhà bạn. Gia đình rất đảm ấm, giận dỗi đúng cỡ, tài khoản tiết kiệm còn đủ để yên tâm đến Tết năm sau... Nhưng mà cô cứ thấy thiếu thiếu. Trong khi hai cánh tay và đầu, cổ cô vẫn linh hoạt, đôi chân nổi cơ nổi gân trong vòng kiểm soát tốt, rất thường xuyên cô không cảm thấy khoảng cơ thể từ ngực trở xuống bụng. Nó cứ trống hoác ra.

Trong khoảng toang hoác ấy, cô tin lục phủ ngũ tạng đang vận hành ổn vì các hệ tim mạch, tiêu hoá, bài tiết, hô hấp của cô không đến nỗi lắm. Chỉ là cô không cảm thấy chúng thôi, giống như gió lùa qua một cái lỗ to vậy.

Cô bất giác nhìn tờ lịch bàn vuông vẫn in giỏ hoa hồng nhiều màu, thấy vòng tròn đỏ khoanh đậm ngày thứ Hai tuần sau. Đây rồi, cô tìm thấy rồi, cách lấp đầy lỗ trống giữa cơ thể rung rinh mỡ này: Nộp đề đúng hạn.

Tối trường thế là ngẫu

Thứ Sáu, ngày cuối cùng của môn học, gần 6 giờ tối, lớp về được gần nửa tiếng, cô ngồi lại trong căn phòng trống trơn, cảm nhận cả toà nhà thờ phào sau khi 80% dân số dần dần ra khỏi nó, những con người ồn ào trẻ trung dư thừa năng lượng làm việc đầu óc nặng nhọc, những cãi vã, lý luận, minh chứng, tham khảo, những bữa ăn nhanh không lành mạnh, thuốc lá, café đậm, quần áo phẳng, quần áo nhàu, quần áo nồng nặc mùi xăng...

Cô thả tấm thân ưu tú vào cái lưng ghế ván ép yếu xìu lưng lay, thả ngón tay gân guốc dịu dàng gập con laptop Mac móp theo mình 6 năm nay, chứng kiến biết bao bài vở mất ngủ - đầu rớt - vui buồn, cuộn dây sạc, cho tất cả vào balo, tất cả đã xong cho một tuần không nhiều không ít các bài luận, thuyết trình, hỏi đáp, phỏng vấn, trắc nghiệm. Không, thật ra chỉ có ba ngày thứ Tư, Năm, Sáu thôi, đám người trẻ tuổi bày ra trước cô suy nghĩ của chúng, lý lẽ, dẫn chứng mà chúng tin hoặc chẳng thèm đọc nhưng cũng đưa vào cho đủ số lượng tài liệu tham khảo. 3 ngày - 4 ca/ngày -

90 phút/ca - cô nhìn ra những cái đầu nhỏ ấy đã suy nghĩ rất nhiều, bỏ công bỏ sức vẽ vắn vện lên màn hình và dán đủ thứ đồ thị vào báo cáo để thôi miên cô tin những gì chúng nói. Các anh các chị trẻ tuổi không biết rằng hơn 10 năm tu luyện và cafein rần rần trong máu đã đảm bảo thôi miên hoàn toàn vô tác dụng với cô. Cuối mỗi bài thuyết trình, khi đứng trước những câu hỏi thân thiện chỉ để làm rõ vấn đề của cô là một lần anh em chúng sống chết cùng nhau, giành giật từng cái nửa điểm.

...

Cô thở đều và nhẹ, duỗi chân, duỗi tay, tận hưởng vài phút im ắng hiếm hoi của cả dãy phòng trống.

...

Một đôi giày Converse đen mở cửa bước vào, không run rẩy không sợ hãi, dẫn tiến về phía cô. Mấy ngón tay cật giữa gọn gàng lướt nhẹ trên hai cái bàn đầu để rà soát lại câu chữ đã sắp xếp kĩ trong đầu. Ánh mắt trẻ trung chứa cả một câu chuyện dài, cụp xuống nhìn vào mũi giày... Cánh mũi phập phồng lăm lăm mở hời. Khuôn miệng vuông vức nam tính mấp máy, mím nhẹ rồi liếm môi. Bối rối ư? Ngay khoảnh khắc hít vào một hơi, ngẩng đầu lên, mắt trẻ chạm mắt cô, mọi từ ngữ dư thừa đều bị gạt bỏ.

Lại xin điểm? Hay xin điểm danh? Hay điểm cao quá muốn chia bớt lại cho bạn?... Dư thừa!

Ngay khi đèn hành lang vừa sáng thì cô kịp nghe hai câu nói vang lên cùng lúc, một giọng vừa nặng vừa già, giọng kia trong veo e ấp:

- Tôi gửi bằng điểm cho khảo thí rồi!
- Dạ cô cho em xin lại dây sạc laptop...

Để giúp cho các anh các chị tấn tới trong mọi phút giây học tập, cô giáo có niềm tin bất diệt vào sự nghiệp phụng sự người học, cho mọi người học, lớp cô, lớp không cô, lớp cũ, lớp mới. Môn của cô mà nộp bài báo cáo thì thường làm hai lần, một lần review xem lại rồi lần sau mới làm thật lấy điểm. Môn đệ của cô đã quen với việc này. Khi chúng qua môn khác, có mấy tên tiểu yêu vẫn tìm về cô để review bài báo cáo, nhất là mấy anh mấy chị làm báo cáo đồ án tốt nghiệp bằng tiếng Anh. Phải nói dân lập trình mà làm bài bằng tiếng Anh thì cụ Noam Chomsky phải bay sang Việt Nam ngay để nghiên cứu biến thể Anh ngữ lạ lùng này.

Cuối ca 3 hôm ấy, chính Ngọ, bữa sáng đã tiêu hết, café lẫn sữa cũng tan, cô giáo bye bye lớp, đóng laptop, balo, gom đồ nhanh nhanh di chuyển sang phòng giáo viên ăn trưa nạp đầy cái bao tử đang cạn. Một anh năm tư ngồi bàn cuối, dép nhựa quai ngang in chữ Puma to đùng, áo thun không rõ màu gì, khoác ngoài một cái sơ mi caro xanh nam tính mà anh mặc đầu đó từ năm nhất:

- Cô ơi cho em xin 5 phút.
- Sao thế?
- Cô xem bài đồ án cho em với!
- Nhưng tối giờ ăn trưa rồi.
- Có mấy dòng à cô.
- Thôi cô đói lắm...
- Máy em đang cắm sạc chờ cô sáng giờ!

Anh tha thiết quá, cô giáo vốn yếu lòng đành để cho tình yêu giáo dục kéo thân xác đói là nhiều mỡ xuống bàn cuối, thấy cái bài đồ án chuyên ngành IT của anh bao la là hình, mũi tên, biểu đồ. Mấy con chữ ít ỏi thấy cô mừng quá liền nhảy dùng dùng lên gào thét: danh từ đặt cuối câu, động từ không chia, bị động hoá chủ động, thì hoàn thành lại chưa xong, cả bài dùng chính tả Anh - Mỹ nên mấy chữ Anh - Anh phản đối. Cô giáo ù tai, mắt long lên, tay run không nổi nhấn tổ hợp phím quen thuộc Control A - Delete, cô nói trong cơn đói:

- Chiều sau ca 6 cô sửa cho kĩ nhé, bài này sửa cũng gần một tiếng đấy.
- Chiều em bận rồi cô.
- Vậy giữa giờ ca 5.
- Thôi cô làm luôn đi.

- Cô chỉ có 30 phút ăn trưa thôi à, giờ không kịp đâu.
- Mai em nộp bài này rồi cô!

Anh cau mày không vừa ý với dịch vụ giáo dục này.

Cô không nói nổi gì nữa, năng lượng từ bữa sáng chẳng còn. Rồi cô tiếp tục đốt mỡ chính mình đi thẳng ra cửa, qua phòng giáo viên ăn trưa. Cô bước đi một đường rất thẳng không quay lại, chỉ nghe thấy tiếng mình vọng ở hành lang nhốn nháo:

- Chúc may mắn!

Cô không quên nhặt lấy thẻ giảng viên, cái thẻ màu cam cam trắng trắng vô cùng giống màu thẻ nhân viên cửa hàng tiện lợi 7/11 gần bãi giữ xe, phục vụ 24/7.

Chén cơm này

Trường chuyển về cơ sở mới ở bên kia thành phố, tức là cô giáo chạy xe Lead 42km mỗi ngày để được làm việc. Công việc mà cô yêu quý, cùng ba và má cho ăn học bao nhiêu năm tháng giờ mới được làm.

Đi làm xa đẩy stress đường sá tăng, vì rằng cô sẽ phải băng ngang quốc lộ 1A nơi bữa tiệc không bao giờ tàn của tất tạt chủng loại xe tải trên cả nước. Chưa kể thời gian tiếp xúc với bụi ppm1.5 làm mắt cay hơn và da khô hơn gà chiên KFC. Phải nói là sau một tuần đi làm xa, cô giáo vốn ưu tú trở nên dửng cảm hơn hẳn. Đương đầu với xe tải và xe container liên tục trui rèn cho cô khả năng quan sát và ứng biến linh hoạt. Cô giáo không còn sợ những anh đáng cao và những chị nói to trong lớp nữa.

Ngoài dậy sớm hơn bình thường 60 phút để xuất phát sớm từ nhà, cô còn thức khuya hơn để tự chuẩn bị đồ ăn sáng, ăn trưa, ăn xế đảm bảo dinh dưỡng cho cơ thể tràn mỡ này hoạt động tốt đến ca cuối trong ngày kết thúc lúc 5 giờ 30 phút chiều.

Hết tuần thứ nhất đi làm ở cơ sở mới, cơ thể cần thêm thời gian làm quen với đồng hồ sinh học vừa được lập trình lại mà chất lượng công việc không được phép suy giảm làm cô giáo có chút nhức đầu.

5 giờ 35 phút chiều, bãi giữ xe, cơn nhức đầu ập đến, cô giáo đứng thẳng giữ hình tượng người giảng viên suốt đời cống hiến không mệt mỏi, kiên nhẫn chờ một chút cho các anh các chị lấy xe ra cho đỡ đông, bỗng không hện mà gặp sư huynh, cô liền bày tỏ tâm tình:

- Sư huynh, sư huynh đi làm xa đã quen chưa? Trời bụi, đường đông, phòng thì rộng phải nói to hơn, wifi không ổn định, thời khoá biểu thay đổi. Thật là mệt với mỗi quá đi à!

Sư huynh bình thần cầm chìa khoá xe cũ kĩ vào cái ổ bong tróc, thả balo xuống, nhìn cô giáo thông cảm, nhẹ nhàng nhả có một câu, nghe xong mà mây bay hết, trời xanh thẳm, không khí quang đãng hẳn ra:

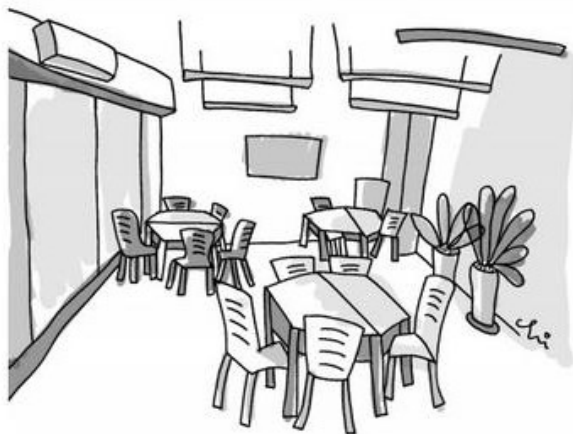
- Chén cơm này cô có ăn không?

Rồi cô giáo và sư huynh gạt đầu đồng tình, trầm ý nghìn lời nói lên trong ánh mắt. Được biết nhà sư huynh cách trường 36km, đi về trong ngày hai chặng là 72km.

Chúng tôi tạm biệt nhau, lòng nhẹ tênh nhìn chặng đường về nhà xuyên thành phố chiếu sáng khỏi bụi, hướng về chén cơm và mỉm cười.

Ngày ngày...

Ở học quán này, học lớp bình thường thì vào phòng học, còn học nhóm thì có thể đặt phòng ở thư viện. Nhóm của cô cũng vậy. Nhóm đồ án tốt nghiệp ấy!

Xin ghi lại đây một ngày của dân đi dạy toàn thời gian để tự sắp xếp kí ức bớt ngổn ngang, cảm xúc lẫn lộn xảy ra trong phòng họp LB01 có 3 mặt kính, view hồ sen, ở thư viện sáng sủa của học quán, cũng là cảnh tình nhân dân sự phạm sự thực về thế giới nhiều màu sắc trong ngành.

Sớm sớm

Định hướng đào tạo công dân toàn cầu 4.0 nhận thức đầy đủ nghĩa vụ và quyền lợi của mình với cộng đồng, học quán quy định môn học nào nơi đây cũng có bài tập nhóm, từ năm đầu tới năm cuối, tới bài tốt nghiệp cũng làm bài nhóm luôn. Cách thức chia nhóm thì tùy vào niềm tin của từng giảng sư đứng lớp, tùy phong cách và số lượng học viên trong một lớp, tùy phong thủy phòng học xoay Đông Bắc hay Tây Nam. Các nhóm làm việc cùng nhau, tìm tài liệu, viết báo cáo, chọn hình trong slide, chia nhau lên thuyết trình hùng biện hùng hục kết quả bài group assignment, group project, group report, group thesis.

Cô giáo dĩ nhiên theo sát từng nhóm suốt mấy tuần học để giữ chắc dây con diều ý tưởng của các anh các chị không bay lỏng lẻo với gió Đông mà vụt ra biển không về được bờ. Điều làm cô thích nhất khi quan sát các anh các chị không phải là ý tưởng học thuật bắn tung toé lên bảng mà là cách các anh các chị không

cùng huyết thống chăm lo bảo bọc nhau. Đại khái như thế này này:

- Cô ơi, bạn King off hôm nay nha cô.

- Sao vậy?

- Dạ tội bạn lăm cô, cả nhóm có mình bạn làm bài phần tài chính à. Bạn đang tu luyện ở nhà rồi. Tội em vô điểm danh giùm bạn.

- Tuyệt vời luôn em!

Sáng sáng

Sau vài tuần điểm phúc làm việc cùng nhau, cô đã quen với các thành viên thú vị của nhóm được sắp ưu ái giao cho hướng dẫn học kì này. Các nhóm cũng quen với cô. Trên tinh thần ra trường càng nhanh càng tốt, nhìn việc không nhìn người, chúng tôi đã quá quen với văn hoá doanh nghiệp thượng tôn quy định, hiệu quả là tiêu chuẩn hành vi. Dưới đây là đôi ba câu trò chuyện điển hình trong lúc cô giáo xem bài báo cáo nhóm:

- Nếu bỏ câu này thì ý nghĩa có thay đổi gì không em?

- Dạ không!

- Vậy cô xoá nhé?

- Dạ ok cô!

- Còn đoạn này?

- Xoá được á cô.

- Tuyệt vời luôn em!

Cô giáo lặng rơi một giọt nước mắt hạnh phúc. Chưa hẳn học quán đào tạo được những doanh nhân hàng đầu đất nước, nhưng chắc chắn chúng tôi có những sinh viên quyết đoán nhất miền Nam!

Trưa trưa

- Nhóm trình bày phần chương 3 Marketing nào.

- Dạ cô, như thế này này...

Rồi anh đầu gel, đồng hồ ánh kim làm một lèo marketing stages, marketing plan, marketing online offline, trơn tru rành mạch đậm chất kinh doanh quốc tế sành sỏi thương trường. Không hổ danh là dân học đi học lại, thực tập cả năm, 25 tuổi mới chịu làm đồ án tốt nghiệp cùng đàn em kém 2 khoá. Cô giáo nghe anh nói say sưa, tình yêu nghề của anh lấp lánh trong ánh mắt.

- Hay quá! Những gì em vừa nói ở trang mấy trong báo cáo vậy?

- Phần đó em mới nghĩ ra, ở trong đầu em nè cô.

- Tuyệt vời luôn em!

Chiều chiều

10 phút trước giờ họp nhóm, dân kinh tế lấy chữ tín làm đầu, cả nhóm các anh các chị xuất hiện đầy đủ

ở cửa, ngoài cái balo đựng laptop nặng kinh dị và vài thứ giấy tờ tùy thân, người cầm café sữa, người cầm chanh tuyết, kẻ chỉ đơn giản xách bình nước in logo học quán.

- Ủa cô vô sớm vậy?
- Cô vô đúng giờ mà.
- Nhưng nhóm em chưa làm bài xong.
- Khi nào làm xong đưa cô coi bài?
- Mai mới xong á cô.
- Vậy bây giờ chúng ta làm gì?
- Giờ tụi em họp riêng!
- Tuyệt vời luôn em!

Dân kinh tế có khác, phân chia công việc nhanh gọn rõ ràng. Cô không phiền các anh các chị họp nữa, cô ra quán uống café sữa đây!

Tối tối

Nói chung là học quán này chỉ có học mà thôi, dù ở trường hay ở nhà hay ở quán café. Tối sau bữa cơm êm ả cùng phụ mẫu, cô giáo không thể tách 65 kg trong cơ thể mình ra khỏi nghĩa vụ với đàn em, không thể lơ là trách nhiệm với tương lai đất nước. Uống một viên Tobicom bổ mắt, cô liền ngồi ngay ngắn vào bàn

đọc bài báo cáo của nhóm đồ đệ quý giá. Thiết nghĩ
khí thế làm bài đang cao sẵn, cô liều mạng chat với chị
trưởng nhóm:

- Em ơi, trang 82 có phải ý cuối cùng của báo
cáo chưa?

- Dạ đúng rồi cô.

- Sao trong finally còn có additionally?

- Ý em là vậy đó cô.

- Tuyệt vời luôn em!

Đêm đêm

Cô tiếp tục nhận được file bài báo cáo của nhóm
gửi bản sửa lần thứ n hồi 10pm. Cô mở ra đọc, ý tứ rõ
ràng, trích dẫn số liệu, tài liệu tham khảo, 84 trang đặc
kịt chữ là chữ. Đọc đến đâu, cô ghi chú chi tiết, tô màu,
gạch dưới, chỉnh nghiêng cẩn thận để còn kính gửi lại
cho các anh các chị cho kịp vào buổi sau. Đang đọc
thì thấy một dòng nhỏ màu xanh “em có thấy chỗ này
hơi cần ạ.” Giọng điệu lễ phép này chắc chắn là của chị
phó nhóm rồi. Tim cô đập nhanh một nhịp, học trò của
mình trưởng thành quá, không những viết được bài mà
còn tự phản biện được chỗ nào ổn, chỗ nào cần.

Đọc được vài trang rồi cô nhớ ra nhiệm vụ sư phạm
lướt Facebook update tình hình đời sống xã hội của
sinh viên. Các anh các chị up hình lên Facebook đi chơi

Phú Quốc, đi ra biển tỏ tình lãng mạn, anh sơ mi trắng phanh nút, chị đầm cocktail thắt nơ kín đáo quý phái màu đỏ rượu, người thì đang đi ăn tối cùng husky cưng, người nằm nhà xem phim Hàn Quốc với hoàng thượng mèo. Ôi cuộc sống có làm có nghỉ thật cân bằng đáng ngưỡng mộ. Tuyệt vời luôn em!

Cô giáo kéo nhẹ cái màn hình laptop, còn 84 trang phải đọc trong đêm nay, nghe vang vang lời mẹ dạy thuở nhỏ “bây giờ chịu cực, sau này...”

Cô chỉ muốn nhắn nhủ các anh chị thân quý rằng hãy làm bài chặt chẽ rồi mau mau ra trường đi, năm nay tuyển sinh đủ chỉ tiêu, trường đông quá, bãi giữ xe chật luôn rồi.

Ai cũng cần tự do

Báo chí sách vở bao la về chuyện dạy tốt học tốt, nâng cao chất lượng đào tạo, truyền cảm hứng cho người học, làm gì để người học tiếp thu tốt, các kĩ thuật nâng cao độ tập trung cho trẻ, cho thiếu niên, cho thanh niên,... bài nghiên cứu nào cũng chặt chẽ, đáng tin cậy. Các tư liệu cổ kim Đông Tây lấy mẫu phân tích về đặc tính văn hoá, cấu trúc trường học, trình độ kinh tế của các nhóm người học. Cô giáo nhiều mỡ quyết tâm dùng năng lượng của mình đốt cháy lý tưởng giáo dục, cô học hàng ngày từ các anh các chị đồng nghiệp trẻ cùng lớp, áp dụng lý thuyết giáo dục phương Tây, nhằm nhe đóng góp cho lịch sử sự phạm nước nhà, cuối cùng cô cũng ngẫm ra một đề tài nghiên cứu cho riêng mình: Tình huống thực tiễn ở học quán nhô xinh - những cá thể tự do.

Nội dung chi tiết: trong các trường hợp sau, quý thầy quý cô nên tạo không gian và thời gian thật riêng biệt cho các em, tôn trọng lựa chọn cá nhân của người học, đơn giản là đừng độn vào chúng nữa:

1. Vào lớp bất kể giờ giấc;
2. Không bao giờ vào lớp;
3. Không mang laptop, mic, tai nghe, giấy và bút;
4. Không xử lý câu hỏi trước khi hỏi. Ví dụ: mỗi 15 phút hỏi cùng nội dung với cách diễn đạt phong phú;
5. Nhóm máu Đ - luôn Đói - mang quá nhiều đồ ăn vào lớp và mở ra ăn đầu giờ, giữa giờ, cuối giờ;
6. Nhóm máu G - những anh tập gym phải ăn đúng cỡ giữ cơ;
7. Nhóm máu N - Nhây, nhóm này rất khó đối phó, không trả lời thì các anh các chị ấy tiếp tục nhây, trả lời thì mình nhây hơn các anh các chị ấy;
8. Nhóm máu T - Trễ và luôn nộp bài trễ và không màng chuyện trễ;
9. Nhóm máu X - cái gì cũng Xin. Ví dụ: cho em thêm nửa điểm, cho em đổi nhóm, cho em nộp bài riêng, cho em mượn bút, cho em điểm danh...
10. Nhóm máu TH - làm việc Tuỳ Hứng, sống vì đam mê, thích thì làm, không vui thì thôi. Đặc

điểm nhận dạng là ba má nuôi nhưng ý chí tự lập vô địch.

Giờ thì cô giáo bận đi gom tư liệu thực tiễn viết nghiên cứu chuyên sâu đây.

Break the ice

Thường thì buổi đầu có vài phút để ổn định lớp, các anh các chị hello nhau, hello cô, để còn biết ai được điểm phúc có tên trong cùng danh sách, học cùng phòng, thi cùng ngày. Ông tổ ngành sư phạm Noam Chomsky đã viết nhiều bài nghiên cứu giới thiệu circle time - một hoạt động bắt buộc trong các trường mầm non cho trẻ em để xây dựng ý thức công dân, trách nhiệm cộng đồng của chúng. Đại khái là đầu giờ sáng, các trẻ sẽ cùng ngồi với cô giáo thành vòng tròn trên một cái thảm êm, chúng chuyển nhau quả bóng (nên là quả bóng móp chứ chọn con gấu bông xinh thì có trẻ sẽ từ chối chuyển qua cho bạn ngồi cạnh). Lần lượt chúng quay qua nhìn vào mắt nhau hỏi - đáp, chuyển quả bóng đến ai thì người đó được nói, luân phiên một câu question of the day và một câu trả lời tự do. Thế này này:

- Good morning Teddy, how do you feel today?

- Good morning Bambie, I am excited today. (quay qua bạn bên trái) Good morning Penguin, how do you feel today?

- Good morning Teddy, I am on top of the world today. (quay qua bạn bên trái) Good morning Susi, how do you feel today?

Cứ thế cho đến hết vòng. Mỗi buổi thì circle time thường có hai câu hỏi, đơn giản như là *What do you want to eat? How do you feel today? What do you want to be? What's the weather like today?...*

Ai cũng có một chỗ ngồi, ai cũng được hỏi, biết trước câu hỏi, câu trả lời tự do và được tất cả các bạn đón nhận. Đây chính là bài học đầu tiên về kết nối và chờ đợi - rằng quả bóng sẽ đến tay bạn, sẽ có người good morning bạn, và chúng tôi chờ câu trả lời của bạn. Nhưng hôm nay bạn không muốn trả lời ư? Không sao, bạn có thể nói:

- I feel not ok today.

Thế là cả lớp sẽ hát tặng bạn một bài hát yêu thương ngay. Cưng quá phải không?

Trẻ em làm việc này hàng ngày sẽ nhớ tên nhau, quan tâm nhau, học được cách đặt câu hỏi, kiên nhẫn lắng nghe người khác với tâm hồn rộng mở, và hào hứng chờ đến lượt mình. Khi lớn lên chúng sẽ không khúm núm, sẽ xây dựng đất nước, sẽ đóng thuế minh bạch, và biết rằng xung quanh có nhiều người nhìn mình... chúng sẽ không gian dối trong giờ kiểm tra.

Tuy nhiên, khi áp dụng phương pháp này ở môi trường đậm lễ giáo phương Đông là một thử thách. Bao ánh văn chương Trung Hoa và phim cổ trang Hàn Quốc đã chứng minh không hiếm anh chị thương nhau hết mấy mùa hoa sen mà không biết tên nhau. Thế mà các anh các chị tại học quán ngay Sài Gòn này phải học môn Working in Group - làm việc nhóm - từ sách của các học giả trời Tây biên soạn. Thật là lằm nởi cam go.

Cô giáo trần mỗ đã dạy lớp này một tuần nay rồi mà đồ đệ chẳng nhớ tên nhau, ai nấy nấn nót cái điện thoại thông minh dán cường lực bảo vệ màn hình cẩn thận, đến nỗi người ngồi kế bên không dám đụng vào khuỷu tay đồng môn sợ trượt tay rớt điện thoại hư miếng chống trầy quý giá. Thỉnh thoảng cô cũng lên gửi điều ước nhỏ bé lên trời xanh là học trò của cô nói chuyện với nhau. Nhưng trời xanh bận quá.

Lớp này có 17 người đàn ông lực lưỡng tập gym, tập Karate, tập Vovinam, và một cô gái mảnh dẻ đeo kính có thể bẻ gãy tan sừng bất cứ con gì, được biết ngày nào chúng cũng gửi xe cùng một bãi, học chung 3 lớp, ăn sáng cùng tiệm mà không biết tên nhau. Cô giáo ưu tú quyết tâm mang circle time vào học quán. Cô tiện tay dùng wifi trường biên ngay một lá thơ phong cách quốc tế cho anh leader của lớp:

Dear Đông Quân & Huy,

Hai em hỏi các bạn lớp mình có tổ chức đấu vật tay thứ Ba tuần sau không? Chia bảng đấu loại trực tiếp nhé! Xem đây là demo tổ chức sự kiện nhỏ cho bài tập lớn.

Best,

Miss Cô

Dear Miss

Our class agree that the Arm-Wrestling competition will be carried out next Tuesday. But we have a problem with the number of player. It is an odd number.

I will give you a specific player list as soon as possible.

Your sincerely,

Đông Quân

Dear Quân,

For the number of player, you may invite students from other classes.

Best,

Miss Cô

* * *

Dear Miss,

Thanks for your suggestion!

This is the player list of our class competition. It will take place in slot 4 in next Tuesday.

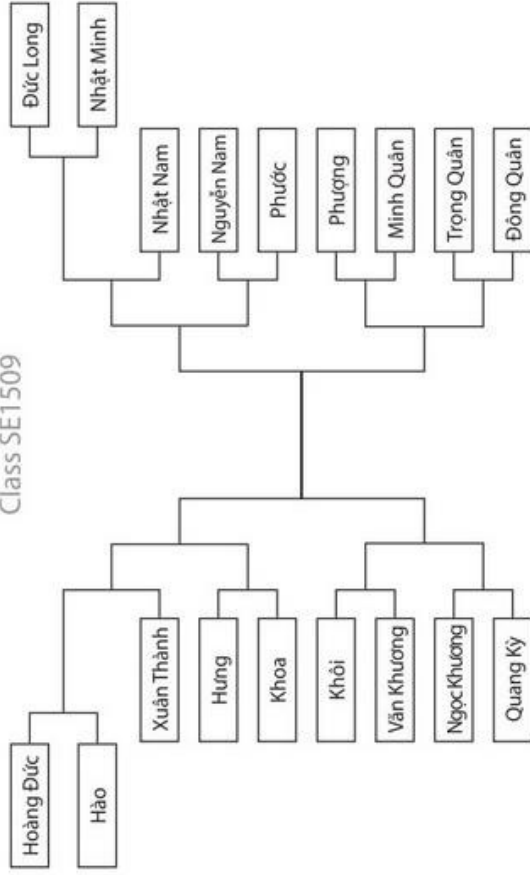
Have a nice weekend, miss!

Your sincerely,

Đông Quân

* * *

Arm-Wrestling Competition - SSG103
Class SE1509

Thứ Ba tuần sau, đúng giờ đã định, không ai vắng. Khí thế trai gái Lạc Việt hùng hực ca 4 lúc 12 giờ 30 phút chiều. Huy the Host dẫn dắt các bạn qua 4 vòng đấu loại trực tiếp, lại còn hào phóng trở thành nhà tài trợ cho giải thưởng cao quý nhất dành cho người chiến thắng là 2 cái áo thun từ shop của anh trai (nếu anh trai có đọc đến đây thì cô giáo thay mặt lớp SE1509 cảm ơn anh ạ!). Huy the Host mảnh khảnh nhất lớp, tóc cột một nhúm trên đỉnh đầu theo mấy thanh niên Nhật, năng lượng tỉ lệ nghịch với ngoại hình.

Áp dụng mô hình circle time, từng thành viên tham gia lần lượt bước đến bàn thi đấu trong sự chào đón không kìm chế của khán giả. Ai thắng ai thua cũng không quan trọng bằng tất cả đều tham gia.

Cô ngồi cạnh một anh gầy nhom nghiện điện thoại, kiêu lời. Đến ai bước lên thi đấu là anh báo kê cho cô học lực từng môn, thể trạng hai học kì nay, điểm mạnh, điểm yếu, biệt danh của nhân vật đó. Anh trai kiêu lời này đúng là ca hướng ngoại kín điển hình. Anh chàng hầu như không mở miệng bao giờ và ít rời mắt khỏi điện thoại không có nghĩa là anh không để ý gì đến xung quanh. Chính ra những anh ít nói lại có khả năng quan sát cực kì tốt.

Chương trình circle time phiên bản học quán của cô thành công theo đúng tinh thần Noam Chomsky. Sau buổi ấy ai cũng biết tên nhau. Vô tình 17 anh 1 chị

đã nói chuyện với nhau nhiều hơn một câu, ngoài cả kế hoạch học tập của chúng. Tuy nhiên sau đó có hai việc xảy ra:

1. Huy the Host bị tông xe đứt dây chằng chân phải, nội soi 7 lỗ $\Rightarrow$ bảo lưu 1 học kì $\Rightarrow$ cả lớp nhắn tin, email động viên anh lia lịa.
2. Nhiều anh chị hoang mang không biết Noam Chomsky là ai và thấy đi học như đi chơi. Họ không thể ráp được buổi đầu vật tay này vào bất kì chương nào trong môn học. Cơ mà cô giáo không ngại, đây rõ ràng là hoạt động của tuần một ghi rành rành trong đề cương môn học: Introduction to the course - Giới thiệu chung!

P/S: chơi với nhau không được thì học làm sao cơ?

Thực tập nghỉ hưu

Cũng không biết đã được thần thánh phượng
Nào chiếu cố mà cô giáo kết lớp mượn mà quá.
Nộp điểm hoàn chỉnh không bị lỗi gì, mừng quá trời
quá đất không phải cấm thi ai. Cô phóng xe Lead đỏ về
nhà, trong lòng phơi phới. Chuẩn bị được thức khuya
dậy muộn mấy hôm, được ăn sáng hơn 3 phút, pha café
hơn 4 phút, ăn trưa trong bếp mát mẻ không cần ngồi
sân thượng tầng 7 ở học quán đón ánh mặt trời chánh
ngọ. Cô xuống thư viện mượn liền tay 2 cuốn dày cộp
về đọc giải trí, lại còn mấy cuốn truyện thiếu nhi của
bà Astrid Lindgren, tân văn động viên phụ nữ hiện đại
của chị Văn Tình đang chờ trên ghế mây nệm đỏ ở nhà.
Trong tủ bếp của mẹ nào là trà lá dứa, café bột cao cấp
Highland culi còn nửa gói, 2 gói café capuchino hoà
tan Trung Nguyên. Cuộc staycation nhân dịp sinh viên
thi sắp ụp vào rồi. Cô phải chuẩn bị thêm quần sort, áo
thun, dép lười nữa cho đủ bộ.

Phải nói giáo dục là một trong những nghề đậm
nhân văn nhất mọi thời đại, nó chuẩn bị cho người
hành nghề tâm lý đón nhận thời gian, chuẩn bị kĩ cho

tương lai, cứ mỗi kì thi của sinh viên, không phải đi cạnh thi là cô giáo lại được thực tập nghỉ hưu.

Buổi sáng đầu tiên được nghỉ - 8 giờ 15 phút

Trời Sài Gòn ít khi nào mát lạnh như sáng nay.

Hoa hồng quế phai màu nở bất chấp cái chậu bé tí thiếu đất.

Hai con chim sẻ trời lượn ngang sân thượng làm như chúng nó đã nhập hộ khẩu vào nhà cô.

Cô giáo ngái ngủ mò xuống bếp ăn 3 cây chả giò rán từ tối qua và 25% quả ổi để chứng tỏ với cái thân già là mình vẫn quan tâm nó một cách thiếu kiến thức.

Giờ thì vác laptop lên sân thượng gõ vài chữ nhật ký, để cho tâm trí thanh thoi và nắng ấm trải lên mặt.

Buổi sáng đang ung dung thì có một email từ cậu chàng lớp mới kết bay vèo đến. Hai con chim sẻ trời lúng túng lượn vào cành cây khế ở nhà đối diện. Mất dạng. Giật cả mình, không lẽ mình không được nghỉ hưu sao? Chiếc email đột ngột kịch tính này đúng là đảo lộn hoàn toàn tuần lễ nghỉ hưu thực tập của cô giáo. Chiếc email làm cô giáo đơ ra một lúc, tuy không đến nỗi lạc 3 nhịp tim nhưng cũng thở chậm lại 7 hơi. Rồi cô lẳng lặng không hỏi ý ba ý má mà chốt rằng 7 ngày sắp tới dành để bế quan luyện công, để còn xứng đáng với từng dòng văn tự mộc mạc mà tình cảm với

vội trong chiếc email không dài không ngắn này. Cô liễn tay đẹp ngay mớ tiểu thuyết, tản văn, ngôn tình, truyện thiếu nhi bừa bộn đầy sàn đầy bàn. Cô dọn bàn học sạch sẽ, lấy tập lấy bút lấy sổ ra, trên bàn đặt ngay ngắn bộ 9 cuốn *Trò chuyện Triết học* của bác Bùi Văn Nam Sơn. Kì này cô quyết mở rộng cái lẽ tư duy, trái tim cô đã bị chiếc email kia mở tung cửa để đón nhận chiều kích ý niệm mới, giờ nó có thể đón nhận nhiều thứ kì lạ.

Email subject: [FPTU_Block3Week][SSC102]
Avengers: Endgame

Dear cô Thục và cả lớp,

Hôm nay là một buổi sáng nghỉ lễ yên bình và đẹp trời. Mình đã thức dậy lúc 6 giờ sáng như một thói quen thường ngày, ăn bánh mì và làm một cốc cà phê Passio ở gần nhà.

Mình quyết định viết chiếc email này để nói lời cảm ơn tới cô cũng như tất cả các bạn trong lớp đã sát cánh cùng nhau trải qua ba tuần ngắn ngủi nhưng tràn ngập những kỷ niệm đẹp ở những năm tháng cuối cùng của đại học.

Vừa mới hôm qua thôi chúng ta vẫn còn gặp nhau, cùng ngồi chung một lớp học, cùng nghe những bài giảng, những lời góp ý sâu sắc và đầy yêu thương của cô Thục, cùng nhau khiêng bàn ghế, sắp xếp tổ chúc buổi

talk show thiệt hoành tráng. Những kỉ niệm ấy hẳn sẽ khắc ghi trong lòng mỗi người.

Em rất cảm ơn cô Thực, vì tất cả! Lần đầu tiên em biết thế nào là cảm thụ một bức tranh, biết thế nào là thưởng thức một buổi hòa nhạc, cũng là lần đầu tiên em được những trải nghiệm thú vị như tìm hiểu ý nghĩa sâu sắc của câu quote trong một cuốn sách. Cô còn khai sáng cho chúng em biết thế nào là tình yêu, tìm hiểu về vòng tròn cảm xúc của mỗi người, hơn thế còn giúp tụi em xác định được bản thân mình, hiểu rõ về introvert và extrovert, giúp các bạn giải đáp các khúc mắc trong tâm lý mỗi người.

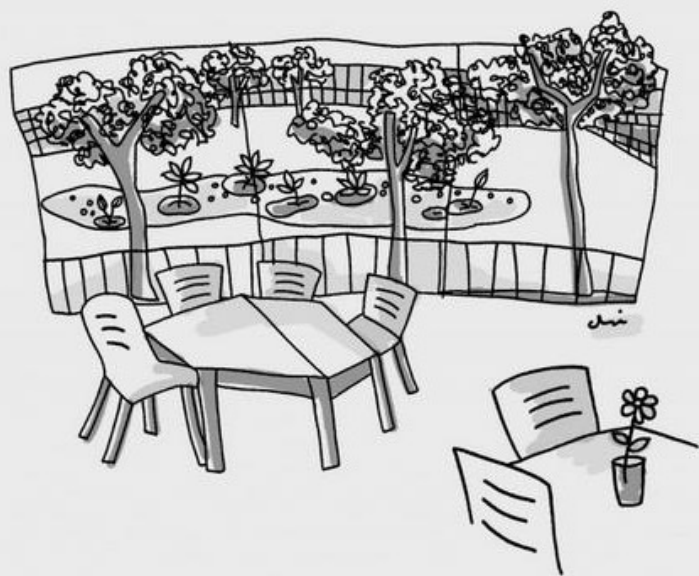
Đến thời điểm hiện tại sau khi khoá học SSC102 này đã kết thúc, không chỉ riêng em mà hầu như các bạn trong lớp đều xác định love dành cho cô là mature love, nên là chúng ta sẽ có homework, deadline before next slot, reply mail này để bày tỏ cảm xúc mình sau khi kết thúc khoá học tới cô Thực và cả lớp nha các bạn <3

Một lần nữa, em xin cảm ơn cô nhiều lắm lắm ạ!

With mature love,

SangNV SE130361

Tuy xúc động như vậy, cô không quên forward chiếc email endgame này cho sư huynh thân thiết trong học quán để... khoe.

Lời cảm ơn!

Xin cảm ơn Covid-19 đã cho tôi rất nhiều thời gian lau nhà, ăn cơm từ tốn trong bếp, luyện tập kỹ năng viết email và tổ chức hội thảo online.

Cảm ơn bố mạnh khỏe chứa chấp con và những giờ dạy học ồn ào triển miên khó ngờ. Mong bố không quá bất ngờ vì những biểu hiện sự phạm của con!

Cảm ơn mẹ nấu mọi thứ, tủ lạnh luôn đầy đồ ăn, kịp thời ngăn chặn con cấm thi sinh viên vì “Cấm làm gì cơ? Sau này các em ấy sẽ nhận ra.”

Cảm ơn các anh chị đồng nghiệp chấp nhận rủi ro cho em thực hiện những chương trình em nghĩ ra dù không nằm trong chương trình đào tạo.

Cảm ơn sếp cho em việc làm và tăng lương cho em ạ.

Cảm ơn quý phụ huynh đã tin tưởng gửi con em vào học quán.

Cảm ơn các anh chị nhà xuất bản đã rất kiên nhẫn với nhật ký này từ bản thảo đầu tiên.

Cảm ơn bạn Mai Chi minh hoạ hình thật xinh cho nhật ký của mình.

Học trò của cô, cảm ơn các em đã dự lớp! Cô thật sự biết ơn cuộc đời cho chúng ta gặp nhau. Những nhân vật xuất hiện thoáng qua hay lâu dài trong cuộc đời dạy online ở nhà và đi làm ở trường của cô, dù trực tiếp động viên, cho cô ý tưởng hay lâu lâu cho cô nghỉ một buổi, các em đều tuyệt vời! Các em là ngôi sao may mắn cho cô được làm công việc yêu thích và được yêu thương ở trường, ở nhà, ở quán café.

Dù học gì, dạy gì, tất cả chúng ta bước vào lớp học đều là lựa chọn cá nhân. Chúc các em luôn vui tươi và mang niềm vui ấy lan toả ra ngoài đường, về nhà, ra xã hội!

Hạnh phúc nhé!

Mục lục

❖ Lời giới thiệu.....	5
-----------------------	---

EM CÓ MẶT LÀ TỐT RỒI

❖ I lớp U	10
❖ Chuyện gì xảy ra trong một học kì?	12
❖ Góp ý	14
❖ Những đóng góp cho giáo dục hiện đại	16
❖ Lại.....	18
❖ Đám chữ chơ vơ	20
❖ Này thì... ..	23
❖ Dạy thế.....	26

Ở TRƯỜNG, CHÚNG TÔI NÓI CHUYỆN GÌ?

❖ Magic	30
❖ Vía thầy	31
❖ Định hướng	32

❖ Dạy thứ Bảy.....	33
❖ Thuận theo tự nhiên	34
❖ Sao sao	35

CAFÉ KHÔNG HẸN LÀ CAFÉ

❖ Café sáng.....	38
❖ Café sữa	40
❖ Bạc xỉu.....	41
❖ Trà sữa gạo	42
❖ Sữa đậu nành	45

KHÁCH

❖ Dạo vườn trúc.....	50
❖ Thăm trường bạn.....	55
❖ Dị nhân áo đen	57
❖ Ôi tình yêu	59
❖ Vị khách trong mơ.....	62
❖ Đổi vai	65
❖ Campus tour.....	68

MAY MẮN

❖ Hạc trắng bay bay	80
❖ Quý nhân	87

❖ Công tử da đen	90
❖ Hoàng tử ngôn tình.....	93

NHỮNG ĐỨC TÍNH TỐT

❖ Gọn gàng	98
❖ Sớm	100
❖ Thanh đạm	103
❖ Tươi tắn	106
❖ Kim chế.....	108
❖ Chậm là nhanh	109
❖ Lâu lâu ngó ngán cũng không sao	112

MÌNH ĐANG LÀM CÁI GÌ THẾ?

❖ Khoảng trống	118
❖ Tôi tưởng thế là ngẫu.....	120
❖ 24/7	123
❖ Chén cơm này.....	126
❖ Ngày ngày... ..	128
❖ Ai cũng cần tự do.....	135
❖ Break the ice	138
❖ Thực tập nghỉ hưu	146
❖ Lời cảm ơn!.....	151

"Thi cuối kỳ chưa bao giờ dễ chịu, không phải vì độ khó dễ hay tầm quan trọng của nó mà những câu hỏi môn học bỏ lửng trưng ra đầy thô lỗ và rạch ròi. Với mấy bài luận còn rối, người đi thi sẽ không bao giờ hoàn thành bài kiểm tra cả, họ phải nộp một phần suy nghĩ của mình khi hết giờ và những đáp án còn lại sẽ được điền vào theo thời gian".

“Tôi thực sự yêu mến sinh viên của mình. Hàng ngày được ngắm nhìn những tâm hồn trong sáng và những trái tim thơ ngây là hạnh phúc ngập tràn. Tôi thương các em vô cùng vì cuộc đời xô đẩy cho em va vấp quá sớm. Vì em đã cho tôi cảm nhận gần hết những đắng chát và chua cay trong bài luận em viết. Mong rằng ngày mai trời đẹp, và những con người mong manh ấy không vỡ vụn ra khi thấy bảng điểm tôi chấm chút từng con số.”

Hồ Yên Thục

ISBN: 978-604-377-358-3

9 786043 773583

Giá 23.000đ